EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 277, Aralık 2011

Partide çalışma tarzı sorunları

Dünya ölçüsünde hız kazanan gelişmeler, yeni bir tarihsel döneme girilmekte olduğunu her geçen gün biraz daha netleştiriyor. Bu konuda açık bir bakışa sahip bulunan parti, tüm görev ve sorumluluklarını da bu yeni tarihsel dönemin ihtiyaçları üzerinden ele alıyor. Politik-örgütsel çalışmasının sorunlarına bunun ışığında yaklaşıyor, öncelikli gördüğü sorun alanlarına özel bir tarzda yüklenerek, yeni dönemi hazırlıklı bir biçimde karşılamayı hedefliyor.

Bu çerçevede partinin yakın dönemki hedefleri arasında öncelikle öne çıkan şu başlıkları sıralayabiliriz:

Politik önderliğe dayalı çalışma tarzını yukardan aşağıya partinin bütününde oturtmak... Sınıf çalışmasında kazanılacak somut mevziler üzerinden sınıf hareketi içinde bir güç haline gelmek... Partiyi sağlam bir illegal örgütsel temele oturtmak, parti örgütünün bütününde devrimci bir iç yaşamı pekiştirmek, parti örgütünü ve çalışmasını yeni bir düzeyde devrimcileştirmek... Özel bir yüklenme ile kadrolaşma alanında daha hızlı mesafe almak, tüm kadroları sağlam bir dünya görüşü ile donatmak... Yaratıcı ve inisiyatifli bir yerel çalışmayı geliştirmek...

Başka başlıkların da eklenebileceği bu bir dizi dönemsel hedefte şu sıralar öncelikle öne çıkan sorunlar ise, politik önderliğe dayalı çalışma tarzını oturtmak, bununla bağlantılı olarak kadrolaşma, ideolojik donanım ve inisiyatifli yerel çalışma alanlarında mesafe almaktır.

"Çözücü halka": Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı

Bir dönemdir parti çalışmasında yeni bir düzeye ulaştığımızı, bir eşiğe gelip dayandığımızı vurguluyor, bu eşiği aşmanın sorunlarını çok yönlü olarak ele alıp tartışıyoruz. Bu çerçevede politik önderliğe dayalı çalışma tarzı sorunu, pek çok zayıflık ve yetersizlik alanımızı aşmanın "çözücü halkası" olarak III. Parti Kongresi'nden bu yana partinin gündemindedir. Sağlam ve istikrarlı bir parti örgütünün inşası açısından taşıdığı önemin yanısıra, partinin yaşadığı gelişme düzeyi, birikmiş bulunan güç ve olanaklar üzerinden yerel inisiyatiflerin geliştirilmesi ihtiyacı da, bu sorunu döne döne ele almayı, üzerine gitmeyi gerektiriyor.

Konuya ilişkin tüm değerlendirmelerimizde, çalışma tarzı sorununun partinin karşı karşıya bulunduğu tüm öteki sorunları belirleyici düzeyde kestiğine işaret ediyoruz. Parti gündemine vurgulu bir biçimde güvenlik sorunlarıyla bağlantılı olarak girmiş olsa da, çalışma tarzı sorunu parti örgütü ve çalışmasının tüm yönlerinin kesiştiği, temel önemde ve kapsamlı bir sorundur. Başarılı bir parti faaliyetinin örgütlenebilmesi herşeyden önce doğru bir çalışma tarzı ile olanaklıdır. Doğru

bir çalışma tarzını hayata geçiremediğimiz sürece, ne güvenlik sorunlarının üstesinden gelmeyi, ne politik çalışmayı doğru bir biçimde yönlendirmeyi, ne pati örgütünü sağlamca oturtmayı, ne inisiyatifli bir yerel çalışmayı örgütlemeyi, ne de doğru bir kadrolaşma çizgisi izlemeyi başarabiliriz... Bir bütün olarak parti çalışmasında mesafe alabilmenin yolu, hem merkezi hem de yerel önderlikler düzeyinde politik önderliğe dayalı çalışma tarzını oturtabilmenin sorunlarıyla sürekli olarak uğraşmaktan geçiyor.

Özellikle son bir yıldır yoğunlaşan tartışmalarla birlikte bugün parti saflarında bu sorunun önemi konusunda yeterli bir açıklığın oluştuğunu söyleyebiliriz. Ancak buna rağmen, yukarıdan aşağıya bir bütün olarak parti politik önderliğe dayalı çalışma tarzını oturtmada zorlanma yaşamaktadır. Bunun nedenlerini irdeleyip bilince çıkarmak, sorunu aşmamızı zora sokan yetersizlik ve zayıflıklara, birbiriyle bağlantılı sorun alanlarına paralel bir yüklenmeyi başarabilmek durumundayız.

Sorunun kapsamı

Komünist partisinin tüm çalışmalarının temelinde siyasal çalışma vardır. Bu nedenle parti faaliyetinin başarısı öncelikle politik bir kavrayışı ve açıklığı gerektirir. Her türlü sorunu politik esasları üzerinden ortaya koymayı, yerel örgütlerin ve kadroların önünü politik yönden açmayı gerektirir.

Dolayısıyla, merkezi önderliğin görevi parti örgütünü gündelik olarak pratik planda çekip çevirmek değil, fakat tüm partiye politik önderliktir. Partinin karşı karşıya bulunduğu tüm sorunlar konusunda ideolojik-politik açıklıklar yaratmak, parti saflarını ideolojik-politik açıdan donatmaktır. Dönemsel görevleri ortaya koymak, parti taktiğini saptamak, partinin bilincini her konuda aydınlatmak, bu çabayı süreklileştirmektir. Ve kuşkusuz, tüm bunları yayın araçları üzerinden partiye sunmak, bu yolla parti örgütlerini ve kadrolarını sistemli biçimde eğitmektir.

Yerel yönetici organların inisiyatifli bir çalışmayı hayata geçirmeleri de bu zeminde olanaklı hale gelir. Ancak bunun yapılabildiği bir durumdadır ki, yerel parti örgütleri de kendi kendine yeterlilik bilinci ve duygusuyla hareket edebilir, kendi sorunlarını çözme kapasitesini geliştirebilir, yaratıcı, inisiyatifli ve verimli bir çalışma yürütebilirler.

Doğru bir çalışma tarzının genel çerçevesi şöyle özetlenebilir:

* Doğru bir çalışma tarzı öncelikle, en üst organdan en alt birimlere kadar, siyasal çalışmanın ve örgütsel gelişmenin tüm sorunlarını ideolojik-politik bir çerçevede ele alabilmek demektir.

* Eğitilmiş ve donatılmış kadrolara dayalı düzenli bir organ çalışması demektir. Sorunların ortaya konulduğu, değerlendirmelerin yapıldığı, hedeflerin ve görevlerin saptandığı, bunların somut bir plana bağlandığı, bu temelde işbölümünün yapıldığı işlevsel organ toplantıları demektir.

* Parti saflarındaki güçlerin sistematik ve sürekli eğitimi ve donanımı, politik esaslara dayalı çalışma tarzı için olmazsa olmaz koşuldur. Politik kavrayışa dayalı bir siyasal çalışma ancak bilinçli insan malzemesiyle örgütlenebilir. Ortaya konulan politik çerçevenin anlaşılabilmesi ve inisiyatifli bir şekilde hayata geçirilmesi buna bağlıdır.

* Parti yayınları ile iç yayın araçlarının (Partiye Rapor'lar, iç yazılar, genelgeler, örgütlerden gelen periyodik raporlara yanıtlar vb.) etkili bir kullanımı, politik önderliğe dayalı çalışma tarzının oturtulmasında hayati bir önem taşır. Sorunların ideolojik-politik çerçevesini kolektif araçlar üzerinden koymak, bir bütün olarak partinin eğitiminde, kadrolaşmada, parti içi inisiyatif ve yaratıcılığı geliştirmede en çözücü halkadır.

* İşlevsel organ toplantılarının yanısıra

denetim! Denetim, çalışmanın sonuçlarını her yeni organ toplantısında gözden geçirmek, döne döne muhasebesini yapabilmektir. İşlerin nasıl gittiğini zamanında görmek ve gerekli müdahaleleri zamanında yapabilmektir.

* İnisiyatif, politik önderliğe dayalı çalışma tarzı açısından apayrı bir önem taşımaktadır. Gerekli politik açıklıkların yaratıldığı koşullarda, kadroların geniş bir inisiyatifle çalışmasının zemini var demektir.

İnisiyatifli ve yaratıcı bir yerel çalışma ihtiyacı

Politik önderliğe dayalı çalışma tarzını "partinin bütünü"nde oturtmak uzun bir dönemdir partinin öncelikli hedeflerinden biri, "inisiyatifli ve yaratıcı bir yerel çalışma" ise bunun en önemli öğesidir.

III. Parti Kongresi Gündemi metninde, merkezi önderlik sorumluluğu ile inisiyatifli bir yerel çalışma sorunu, bu ikisi arasındaki kopmaz ilişki, özlü bir biçimde ve yeterli bir açıklıkta ortaya konulmaktadır. Burada, yerel örgütler en geniş bir inisiyatifle verimli bir çalışmayı örgütleme başarısı gösteremezlerse, bu nedenle merkezi önderliğin sonu gelmez pratik müdahalesi zorunlu hale gelirse, bunun sağlıklı ve amaca uygun bir merkezi önderlik misyonunu da zaafa uğratacağına, böylece partinin tümünde bir işlev kaymasına yolaçacağına da önemle işaret edilmektedir.

Merkezi parti yönetiminin politik önderlik sorumluluğu ile yerel örgütlerin işlevli ve inisiyatifli çalışması arasındaki organik bütünlük yeterince açıktır. Partinin bugünkü gelişme düzeyinde bunlar karşılıklı olarak birbirlerini etkilemektedir. Kadrolaşma sorunuyla bağlantılı olarak yerel önderlikler planında giderilemeyen zayıflık merkezi önderliğin politik önderlik misyonunu yerine getirmesini de zora sokmakta, merkezi kadrolar yerel çalışmanın bir parçası haline gelmekte, bu da bir yandan merkezi önderlik misyonunu zaafa uğratırken, öte yandan inisiyatifli bir yerel önderliğin gelişimini de zora sokmaktadır.

Bu nedenle, ekseninde çalışma tarzının durduğu birbirini kesen sorun alanlarına paralel bir yüklenme gerekmektedir. Parti bir dönemdir bu konuda çözücü müdahaleler geliştirmeye çalışmakta, sorunları daha hızlı aşmayı sağlayacak adımlar atmaktadır. Bu çerçevede inisiyatifli ve yaratıcı bir yerel çalışmanın geliştirilmesi de önemli bir yerde durmaktadır. Yukarıda işaret ettiğimiz zayıflığa rağmen, partinin ulaştığı düzey, birikimi ve deneyimleri bunun imkanlarını sunmaktadır.

Bu alanda mesafe alınabildiği ölçüde merkezi önderlik kadrolarının asli görevlerine yoğunlaşması da kolaylaşacak, böylece bir bütün olarak parti çalışması güçlenecektir.

Yerellerde politik önderliğe dayalı çalışma tarzını oturtmalıyız

Eğer partinin döneme ilişkin değerlendirmeleri açıksa, bu çerçevede saptadığı hedef ve görevler netse, parti yayınlarının yönlendiriciliğinden de yararlanarak, bunları kendi alanlarında yaratıcı bir biçimde somutlamak yerel örgütlerin görevidir.

Elbette bunu başarabilmek için, öncelikle, yerel önderlik kadrolarının yerel çalışmanın sorunlarını politik bir bakışaçısıyla ele alabilecek asgari bir donanıma sahip olabilmeleri gerekmektedir. Dolayısıyla yerel önderlik planında ideolojik-politik düzeyi sistematik bir çabayla yükseltmek, sorunlara politik bakış yeteneği kazandırmak büyük bir önem taşımaktadır. Sorunlara politik kapsamıyla bakamayanlar, doğru çözümler üretmeyi, faaliyeti önceliklere ve amaca uygun bir biçimde örgütlemeyi, doğru planlamalar yapabilmeyi de doğal olarak başaramazlar.

İnisiyatifli yerel çalışma, her bakımdan kendi kendine yetebilen bir çalışma

demektir. Sorunları kendi özgücüyle çözme yeteneği kazanabilmek demektir. Belirlenen dönemsel görevlerin, saptanan taktik politikaların yerellerde özgünleştirilmesinden teknik ihtiyaçların karşılanmasına, mali yeterlilikten faaliyetin gerektirdiği her türlü araç, kurum vb.'nin gündeme sokulmasına kadar, çok yönlü bir yeterliliktir sözkonusu olan. Partinin dönemsel hedefleri, görevleri ve öncelikleri doğrultusunda bütün bir çalışmanın planlanıp örgütlenmesi, örgütsel düzenlemelerin buna uygun yapılmasıdır.

O halde, yerel örgütler planında doğru bir çalışma tarzının oturtulması, merkezi pratik müdahale beklentisinin geride bırakılmasını gerektirmektedir. Daha çok merkezi kampanyalara, araçlara ve materyallere dayalı bir siyasal faaliyet yoğunlaşması gerçekte ciddi bir zaafiyetin göstergesidir. Yukarıdan sürekli gündem, müdahale ve çalışma materyali beklenerek, inisiyatifli bir gündelik çalışma yürütülemez. Partinin belirlediği politika ve hedefleri her adımda gözeten, bunları kendi alanına yaratıcı bir biçimde uyarlayan, bu temelde hedeflere kilitlenen verimli bir gündelik faaliyet örgütlenebildiği koşullarda, ancak bu durumda, inisiyatifli bir yerel çalışmadan sözedilebilir.

Politik önderliğe dayalı başarılı bir yerel faaliyet, günübirlik müdahalelerle değil işlevli bir organ çalışması üzerinden örgütlenebilir. Uygun koşullarda gerçekleşen ve yeterli zamana sahip verimli organ toplantıları burada olmazsa olmaz koşuldur. Bu kollektif örgüt zemininde sorunlar üzerine açıklıklar yaratılıp görevler saptanmadan, bu çerçevede doğru bir planlama ve isabetli bir işbölümü yapılmadan, böylece güç ve olanakların amaca uygun bir biçimde hareket geçirilmesi güvenceye alınmadan, başarılı ve verimli bir yerel örgütsel çalışma da gerçekleşemez. Güçlü bir iç denetim, faaliyetin her aşamada gözden geçirilmesi, irdelenip sorgulanması ve gerekli müdahalelerin yapılması da organ toplantıları üzerinden gerçekleşebilmelidir. Bu esaslara dayalı bir çalışma tarzı, güvenlik sorunlarını asgari sınırlara çekmenin de en önemli ve çözücü halkasıdır.

Başta parti yayınları olmak üzere kollektif araçları işlevli bir biçimde kullanabilmek yerel önderliklerin de sorumluluğudur. Yerel çalışma içinde sayısız sorunla yüzyüze gelen, onlarla gündelik olarak uğraşan yerel önderlikler, bunları irdeleyerek partinin kolektif araçları üzerinden tüm örgüte maledebilmeli, bu arada kendi alanlarındaki sorunlara da doğrudan parti yayınları üzerinden müdahale edebilmelidirler. Bu açıdan merkezi parti yayınları yerel çalışmaya etkili ve sonuç alıcı bir müdahalenin de vazgeçilmez araçlarıdır. Politik önderliğe dayalı çalışma tarzının ne ölçüde hayata geçirildiğinin önemli göstergelerinden biri de bu alandaki tutum ve davranıştır.

Tüm yerel organların kendi alanlarına, onun her türlü bilgisine hakim olabilmelerinin önemini ise hatırlatmakla yetiniyoruz. Bu hakimiyet sağlanmadan başarılı ve özgün politikalar üretilemez, verimli bir yerel çalışma gerçekleştirilemez.

Son olarak şu noktayı bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Parti çalışmasında doğru önderlik müdahalesi, gündelik koşuşturmalarla işleri bir biçimde yoluna koymak değil, tüm sorunlarda politik açıklıklar yaratarak onları kalıcı ve amaca uygun bir biçimde çözme yeteneğini geliştirebilmektir.

Kadrolaşma ve çok yönlü donanım sorunu

Devrimci bir parti için kadro sorunu çok boyutlu ve bütünsel bir sorundur. Genel planda devrimci kadro sorunu ancak devrimci sınıf zemininde, sınıfı devrimcileştirme çabası ve mücadelesi içinde, amaca uygun bir biçimde çözülebilir. Bu böyle olmakla birlikte, içinden geçtiğimiz süreç ve partimizin bugünkü gelişme düzeyi üzerinden

bakıldığında, sorunu daha özgün yönleri üzerinden ele almak ve bu çerçevede özel bir yüklenmenin konusu haline getirmek bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kadrolaşma sorununda da doğru çalışma tarzının oturtulması büyük bir önem taşımaktadır. Bu alanda mesafe almadığımız sürece başarılı bir kadrolaşma çizgisi izleyemez, çok yönlü olarak gelişmiş inisiyatifli kadrolar çıkarmayı başaramayız.

Zira kadro siyasal faaliyetin ve örgüt yaşamının toplamı içinde şekillenir, gelişip serpilir. Başarılı ve verimli bir politik faaliyet ve sağlıklı bir örgütsel gelişme ise doğru bir çalışma tarzıyla olanaklıdır. Dolayısıyla, doğru bir çalışma tarzı bir kez daha karşımıza çözücü halka olarak çıkmaktadır. Sorunların politik özü ve içeriği üzerinden bir önderlik pratiği gerçekleştirilemediğinde, kadrolara bu çerçevede yol gösterilip önleri açılamadığında, böylece inisiyatiflerini geliştirebilecekleri zeminler yaratılamadığında, hedeflediğimiz gelişme çizgisini yakalayabilmemiz mümkün değildir.

Bugün partinin kadrolaşma planındaki en önemli sorunu, sadece yeterli sayıda değil, aynı zamanda yeterli donanımda kadroya sahip olamamasıdır. Nitelik ve nicelik yönü içiçe olmakla birlikte, önümüzdeki süreçte özel bir tarzda yüklenilmesi gereken alan niteliksel gelişimdir. Partide niteliği güçlendirmek hala da niceliksel gelişmenin zorunlu koşuludur. Bu nedenle parti, niteliği güçlendirmeye, yayılma yerine yoğunlaşmaya dayalı bir çalışmanın önemini vurgulamaktadır.

Bundan dolayıdır ki, kadrolaşma sorununda öncelikli olarak kavranması gereken halka, kadroların ideolojik eğitimi ve çok yönlü donanımıdır.

Uzun bir dönemdir gündemimizde olmasına karşın çalışma tarzında hedeflediğimiz mesafeyi alamamamızda kadrolarımızın ideolojik donanım alanındaki zayıflığı önemli bir rol oynamaktadır. Bu alandaki yetersizlik, bir bütün olarak partide çalışma tarzının oturtulmasını da zora sokmaktadır.

İdeolojik eğitim ve donanım sorunu, marksist bakış açısının edinilmesi ve parti birikiminin tüm partiye maledilmesi, bir dönemdir partinin somut müdahalelerin konusu ettiği bir yüklenme alanıdır. Bu çerçevede gündeme getirilen Parti Okulu etkinlikleri, genel ve soyut bir ideolojik-teorik eğitimi değil, partinin politik-örgütsel çalışmasını ileriye sıçratacak çok yönlü bir donanımı hedeflemektedir. Bu donanım, içine girmiş bulunduğumuz döneme, bu çerçevede partinin misyonu, iddiası ve konumuna ilişkin açıklıklar sağlamaktan sınıf çalışmasının sorunlarına, sağlam bir illegal örgütsel temeli oturtmaktan güvenlik sorunlarına, parti değerlerini içselleştirmekten partiyi yeni bir düzeyde devrimcileştirmenin sorunlarına kadar bir dizi alanı kapsamaktadır.

Parti değişik araç ve yöntemlerle, somut yönlendirme ve müdahalelerle, kadrolaşma sorununda kritik önemde gördüğü bu alandaki zayıflığa yüklenmeyi sürdürecektir.

***

Partimizin bir siyasal hattı, net bir yönelimi ve bu çerçevede öncelikleri var. Parti safları tüm bu konularda yeterli açıklığa sahip. Tüm sorun bu açıklıkların pratik karşılığının yaratılabilmesidir. Bu konuda gereken tutarlılık ve kararlılığın gösterilebilmesi, ciddi bir yüklenmenin gerçekleşebilmesidir. Mesele ne kadar zamanda hangi maddi sonuçlara ulaşılabileceği değildir. Çizgiye, yönelimlere, planlamalara ve önceliklere uygun bir çalışma tarzının hayata geçirilebilmesidir. Bu başarıldığında, sonuçları da dolaysız olarak yaşanacaktır.

Bir bütün olarak parti bu açıdan önümüzdeki süreci çok iyi değerlendirmek sorumluluğuyla yüzyüzedir.

EKİM

Komünist kimliğin vazgeçilmez bileşeni...

İdeolojik-teorik donanım

Partideki niteliği çok yönlü olarak geliştirmek, bunu başta mevcut kadro potansiyeli üzerinden hayata geçirmek hedefi, önümüzdeki sürecin temel gündemleri arasında yer alıyor. Parti bünyesinde böylesi bir birikimin kazanılması ise her şeyden önce çok yönlü, sistemli ve bir disiplin içerisinde planlamış bir eğitim sürecini gerektirmektedir. Bu sürecin en temel unsurlardan birisi ise "teorik donanımı" güçlendirmeye yönelik olanıdır.

Uzunca bir süredir parti, saflarımızda bu alanda yaşanan zayıflığı çeşitli vesilelerle gündeme getirmiş, dahası iki kongre platformu üzerinden de sorunu tüm açıklığı ile tanımlamıştır. Son olarak ***Ekim***'in Eylül 2011 tarihli başyazısında yer alan şu değerlendirme sorunu bütün bir açıklığı ile bir kez daha ortaya koymaktadır:

*"Partide ideolojik donanım sorunu hızla çözülmesi gereken bir sorun olarak durmaktadır önümüzde. Bugün partide, parti örgütünün tüm kademelerini kesen ciddi bir ideolojik donanım yetersizliği sorunu vardır. Kadrolarımızın büyük bir bölümü gençtir ve marksist dünya görüşünün esasları konusunda asgari bir eğitimden yoksundur. Çalışmamızın yoğunluğu, temposu, görevlerin kapsamı ve ağırlığına kıyasla belirgin kadro yetersizliği, bu zaafiyeti süreklileştirmekte, bu ise partimizin toplam çalışmasını zayıflatmakta, bununla da kalmayıp geleceğini de tehdit etmektedir. İdeolojik konumunu ve doğrultusunu partinin toplam kolektif kimliği, daha somut olarak da kadroları üzerinden güvenceye alamayan bir partinin geleceği her zaman tartışmalı kalacaktır." (**Ekim**, sayı: 275, Eylül 2011)*

Dünyayı değiştirmek iddiası öncelikle onu kavramayı gerektirir

Üretim ilişkileri temelinde uzlaşmaz

karşıtlıklar üzerinden sınıflara bölünmüş bir dünyada yaşamaktayız. Gündelik hayat içerisinde karşımıza çıkan çok yönlü sorunlar, iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel gelişmeler tam da bu nesnel zemin üzerinde şekillenmekte, toplumsal yaşamın her alanında kendi sonuçlarını ortaya koymaktadır.

Sınıflar arası gündelik mücadeleden egemen güçlerin iç çelişkilerine, kadın sorunundan ulusal soruna ve yaşamın diğer alanlarına kadar götürebileceğiniz bu nesnel-pratik süreçler, kendi iç ilişkileri ve çelişkileriyle beraber karmaşık bir bütünlük oluşturmaktadır.

İşte bu karmaşık ilişkiler yumağı olarak karşımızda duran dünyayı değiştirme iddiasıyla yola çıkan her devrimci açısından, öncelikle bu kapsamlı süreçleri doğru ve bütünlüğü içerisinde kavrayabilmek büyük bir önem taşımaktadır. Bunun yolu ise "en ileri teoriyi"

kılavuz edinmek, yani Marksizmi kuşanmaktan geçmektedir.

Ortaya konulan bu çerçeve "genel" bir belirleme olarak algılanabilir. Fakat yaşamını işçi sınıfı davasına adamış, bu uğurda soluksuz bir sınıf faaliyeti yürüten biz komünistler için bu genel çerçeve "özel" bir sorumluluk alanını işaret etmektedir. Çünkü devrimci teorik donanım komünist kimliğin en temel bileşenlerinden birisidir ve bu yönlü bir zayıflık ya da eksiklik *komünist kimliğin temel kusurlarından birisi sayılmalıdır*. Devrimci teoriyi gündelik pratiğe yön veren bir kılavuz, güncel ve tarihsel her türlü gelişmeye ışık tutan bir meşale olarak ele almayan, döne döne pratiğin devrimci eleştirisi ile teorik gelişime katkı sunmayan bir kimlik eksik bir kimliktir.

Dolayısıyla, teorik donanımın güçlendirilmesi, bu açıdan ortada duran görev ve sorumlulukların eksiksiz bir şekilde hayata geçirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Önümüzdeki süreçte en başta marksist teorinin kavranması doğrultusunda gündeme gelen eğitim çalışmaları (gerek kolektif gerekse bireysel olarak) kritik bir yerde durmaktadır.

Sorun bir kez tanımlandıktan sonra geriye ona pratik olarak yönelmek kalıyor

"... Gerçekte ve pratik materyalist için, yani komünist için sorun, mevcut dünyayı köklü bir biçimde dönüştürmek, var olan duruma pratik olarak saldırmak ve onu değiştirmektir..." (Karl Marks, Alman İdeolojisi)

Bu alıntı güncel sorumluluklarımıza dair alınması gereken devrimci tavrı da özetler mahiyettedir: ***"Var olan duruma pratik olarak saldırmak ve onu değiştirmek..."***

Bu yaklaşım, saflarımızda uzun bir süredir tartışılagelen eğitim sorunu için de geçerlidir. Zira eğitim sorunu her seferinde döne döne partinin önüne koyulmakta, tüm kapsamı ve farklı boyutlarıyla birlikte herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak bir açıklıkta tanımlanmaktadır.

Bu noktada artık, sorunun kendisine pratik olarak yönelmek, yani Marks'ın ifadesiyle var olan duruma pratik olarak saldırmak sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Eğitim faaliyeti kesintisiz sürmesi gereken devrimci bir eylemdir

Teorik donanım, bir başka ifadeyle marksist dünya görüşüne hâkim olmak sorunu, salt var olanı edinmek süreci değil, devrimci teoriyi bizzat savaşım içerisinde daha ileriye taşımak, onun canlı özü ile bütünleşmek anlamına gelmektedir. Bir kez daha bu sorumluluk herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde komünistlerin, en başta biz partili komünistlerin omuzlarındadır. Bunun kendisi çok özel bir çaba, bu sorumluluğun ihtiyaç duyduğu bir emek ve yoğunlaşma süreci, dahası bütünlüklü bir eğitim anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla devrimci eğitim faaliyeti, bununla birlikte devrimci teorik birikimin güçlendirilmesi süreci, tarihsel eylemin seyri içerisinde yeri herhangi bir şeyle doldurulamayacak somutlukta pratik bir süreçtir. Kesintisiz olarak sürdürülmesi zorunlu olan *"devrimci bir eylemdir"*.

Bu nedenle, partinin tanımladığı eğitim sorununu ve gündeme getirdiği eğitim politikalarını bu eksende kavramak büyük önem taşımaktadır. O halde komünistler olarak başta dünya görüşümüz üzerinden gündeme gelen teorik eğitim faaliyetini rutin bir okuma çalışması halinden çıkarmalı, yukarıdaki bakış üzerinden hayata geçirmeyi hassasiyetle gözetmeliyiz.

"Eğitimde ter dökmeyenin savaşta kanı dökülür"

Ara başlıkta *"Moskova Önlerinde"* romanından alınan kısa cümle, devrimci eğitimin devrimci eylemle olan diyalektik ilişkisini güçlü bir şekilde özetlemekte, "kişisel inisiyatifin" burada tuttuğu temel rolün altını çizmektedir. Elbette ilgili romanda eğitim bütünlüklü bir süreç olarak ele alınıyor ve o günkü savaş koşulları üzerinden somutlanmaktadır. Fakat kendi içerisinde ayrıştırdığımızda da, her bir eğitim faaliyeti için kişisel inisiyatif ve çaba büyük bir önem

taşımaktadır.

Dolasıyıla, önümüzdeki dönemde her bir kadronun eğitim sorunu karşısında alacağı tutum partinin niteliksel gelişim süreci üzerinde bir kez daha tayin edici olacaktır. Zira bugün için partimizin önüne koyduğu devrimci eğitim faaliyeti açısından -ki en başta teorik donanım açısından- katedilecek mesafe ilk olarak mevcut kadrolar şahsında kendi sonuçlarını yaratacaktır.

Bunun kendisi, partinin önüne koyduğu nitel gelişim sürecini *somutta kadrolar üzerinden*, pratikte ise *kadroların verili sorun karşısındaki tutumları* üzerinden izlemek anlamına gelmektedir. Bu süreçte devrimci eylemin öznesi de, sonuçları itibarıyla yaşanacak gelişim sürecinin nesnesi de yine aynı insanlar olacaktır. Bu diyalektik ilişki gereği devrimci eğitim faaliyeti söz konusu olduğunda, kolektif iradenin yönlendiriciliği kadar kişisel çaba da büyük bir yer tutmaktadır.

Marksist dünya görüşü devrimci konumun biricik güvencesidir

Verili tarihsel koşullar karşısında alınan tutumlar, gerek tek tek kişiler, gerekse amaç birliği etrafında yan yana gelmiş örgütlü güçler şahsında sınıfsal bir konumlanışa tekabül etmekte, tarihsel-toplumsal harekette tuttukları yeri belirlemektedir. İşte bu sınıf konumu ve verili koşullar üzerinden şekillenen *dünya görüşü*, temsil ettiği güçlerin mücadele yol ve yöntemlerini, yaslandıkları maddi temeli, yürütülen savaşımda kullanılan araçları vb. doğrudan belirler.

Güncel bir örnek vermek gerekirse, bugün bu topraklarda birileri krizler ve bunalımlar içerisinde debelenen, savaş ve işgallerle tüm yeryüzünü yıkıma sürükleyen kapitalist sistemi "demokratikleştirmek" ekseninde bir araya geliyorlar. İçerisine girmiş bulunduğumuz yeni bir devrimler dönemine hazırlığı bir kenara bırakıp, çökmekte olan sistem içerisinde kendilerine yer açmaya çalışıyorlar. Burada devrimcilik bitmiştir, dünyayı değiştirme iradesi bir kenara itilmiştir. İşte bunun kendisi yaşanan gelişmeleri sadece "kavramak" üzerinden sergilenen bir zayıflık değil, tam da bir sınıfsal kimlik ve *dünya görüşü meselesidir*. Yaşanan gelişmeler bu dünya görüşünün prizmasından geçerek kırılmakta ve buna tekabül eden bir kavrayış ve pratiğe dönüşmektedir.

Elbette sınıflara ayrılmış bir dünyada farklı sınıfsal konumlara sahip devrimci-ilerici güçler de yer alacaktır. Kendilerini çeşitli siyasal platformlar üzerinden ortaya koyan, mücadele yol ve yöntemlerini mevcut konumlanışları üzerinden tanımlayan bu kesimler, muhakkak ki temsil ettikleri sınıfın bayrağını taşıyacak, onun çıkarları ile örülü bir dünya görüşünü savunacaklardır. Bunda şaşılacak bir şey yoktur.

Dolayısıyla biz komünistler de temsil ettiğimiz sınıfın, işçi sınıfının dünya görüşü olan Marksizm ile kuşanmalı, onu devrimin şaşmaz bir eylem kılavuzu haline getirebilmeliyiz. Zira işçi sınıfının ve buna dayalı bir devrim anlayışının dünya görüşü olan Marksizmi kavramak ve ileriye taşımak, ne akademi koridorlarında vaaz veren küçük burjuva aydın takımının ne de devrime çoktan arkasını dönmüş liberal reformist cenahın işidir. Bu, kelimenin tam anlamıyla *"asılan dünyayı değiştirmektir"* diyen marksistlerin, yani biz komünist devrimcilerin işidir. Bunun içindir ki, mücadelenin hangi evresinde olursak olalım, ister sınıf barikatlarında dövüşürken, isterse zindan koşullarında direnirken, kesintisiz bir şekilde marksist eğitim faaliyetini sürdürmek sorumluluğu ile hareket etmeliyiz. Bu, mevcut devrimci konumun da biricik güvencesi olacaktır.

Devrimci eleştiri-özeleştiri ve devrimci yöntem

"Bir siyasi partinin kendi yanılgıları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını, kendi *sınıfına* karşı ve emekçi *yığınlara* karşı görevini yerine *gerçekten* getirip getirmediğini saptayabilmemiz için, en önemli ve en güvenilir kıstaslardan biridir. Yanılgısını açıkça teslim etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılgıya meydan veren durumu tahlil etmek, yanılgıyı doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte ciddi bir partinin işaretleri bunlardır, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, *sınıfı* ve ardından da *yığınları* eğitmek ve bilinçlendirmek bu demektir." (Lenin, "*Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı*)

Lenin'in bu çok bilinen sözlerinde, ciddi bir devrimci partinin hata ve zaafları karşısında alması gereken tutum son derece açık ve vurgulu bir biçimde ortaya konulmaktadır. Mesele sadece hata, zaaf ya da yanılgıları tespit etmek değil, fakat daha önemlisi, bunu ortaya çıkaran koşulları tahlil edip bunun nasıl aşılabileceğini ortaya koyarak, böylece sınıfı ve yığınları da eğitmektir.

"Bugüne dek bütün devrimci partiler, kendilerini beğenmişlikleri, güçlerinin nerede olduğunu göremeyişleri ve eksikliklerini ortaya koymaktan korkmaları yüzünden yıkılıp gitmişlerdir. Ama biz yıkılmayacağız. Çünkü biz eksikliklerimizi ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları yenmeyi öğreneceğiz." (Lenin, *Seçme Yazılar*)

Devrimci bir partiyi zayıf düşüren, hata ve zaaflara düşmesi değil, bunları açıklıkla ortaya koyamaması, bunları tahlil edip anlayamaması, böylece de hatalarından öğrenmeyi başaramamasıdır.

Devrimci bir parti üzerinden yapılan bu saptamalar doğal olarak devrimci kadrolar için de geçerlidir. Devrimcilik iddiası, bir parti için olduğu kadar devrimci bir militan için de, burada işaret edilen yöntemsel yaklaşım üzerinden sınanabilir. Komünist devrimci kimlik ancak bu yaklaşım üzerinden geliştirilip güçlendirebilir. Ancak eksikliklerini, hata ve zaaflarını açıklıkla ortaya koyabilen devrimciler, böylece onu yenme başarısını gösterebilirler.

Devrimci bir parti nasıl yığınlar karşısında açık davranmak zorunda ise, devrimci bir militan da partisi karşısında aynı açıklıkla hareket edebilmek durumundadır. Devrimci bir gelişmenin, yenilenmenin olmazsa olmaz bir koşuludur bu. Sorun yapılan hatalar, sergilenen yetersizlikler değil, bunlar karşısında alınacak tutumdur. Devrimci özeleştiri silahının işlevine uygun bir biçimde kullanılabilmesidir.

Partimizin tarihinden öğrenmeliyiz!

Partimizin tarihi bu açıdan oldukça öğreticidir. Komünist hareket, kendisinin de bir parçası olduğu geçmiş devrimci hareketin köklü bir eleştirisi ve özeleştirisinin ürünüdür. Geçmişin kaba bir inkarına değil, devrimci bir temelde aşılmasına dayalı bir eleştirel-özeleştirel süreç olarak yaşanmıştır bu. Komünistler, geçmişin devrimci temellerde eleştirisine/sorgulanmasına dayanmadan yeni dönemde yol almanın mümkün olmadığını döne döne vurgulamışlar, bunu yapmayanları bekleyen akibete işaret etmişlerdir. Bugünkü sol hareket tablosu, bu tespitlerin ne denli isabetli olduğunu yeterli açıklıkta ortaya koymuş bulunmaktadır. Geçmişiyle devrimci temellerde hesaplaşamayanlar, devrimden tümüyle kopmuş, düzenin icazet alanına boylu boyunca uzanan akımlara dönüşmüşlerdir. Geçmişle hesaplaşma gücü gösterememenin, devrimci özeleştiri silahını kullanamamanın kaçınılmaz sonucu, devrimciliğin terkedilmesi, düzen sınırlarını aşmayan politik bir konumlanış olmuştur.

Bir parti militanı devrimcileşmek/devrimci kimliğini geliştirmek sorununa buradan bakabilmek, bunu temel önemde bir sorun haline getirebilmek durumundadır. Devrimci bir partinin saflarında mücadele etmek kendi başına devrimcileşmenin bir güvencesi değildir. Uzun yıllar sınıf hareketinin ağır ve sancılı bir gelişim süreci yaşaması, yaşanan bir takım çıkışlara rağmen bir türlü devrimci bir mecraya akamaması, devrimci dönüşüm planında zayıflık taşıyan devrimciler üzerinde büyük bir basınca dönüşebilmekte, zorlanmalar karşısında "kırılmalar" yaşanmasına, devrim saflarının kolaylıkla terkedilmesine yolaçabilmektedir.

Devrimcileşmek, döne döne düzen kimliği ile hesaplaşabilmeyi gerektirir. Bu süreçten başarılı bir biçimde çıkmak isteyen bir devrimci, kendi zaaflarının ve zayıflıklarının bilincinde olmak, özeleştiri denilen silahı en etkin ve işlevine uygun bir biçimde kullanabilmek durumundadır. Yaşadığı zorlanmaları kendi dışındaki etkenlerle açıklamaya çalışmak, yoldaşlarının, organının ya da partinin "yetersizlikleri"ne sığanmak, küçük-burjuva kimliği aşamayanların tipik bir davranış biçimidir.

Kendisiyle hesaplaşamayan bir devrimci, bu düzenle hesaplaşma gücünü gösteremez. Kendisiyle hesaplaşamayan bir devrimci, kendi dışındaki hata ve zaaflarla mücadele etme gücünü bulamayacağı gibi, bunu sergileyenlerle de uzlaşma yolunu seçer. "İçinden geçilen dönem", "nesnel koşulların ürünü zorlanmalar" öne çıkarılır. Bunlar, bir dizi öznel hata ve zaafın açıklaması haline getirilir.

Partimiz sadece geçmişi devrimci bir temelde aşmak konusunda değil, bütün bir siyasal yaşamı boyunca kendi hatalarını ve yetersizliklerini ortaya koymak konusunda da olumlu bir pratiğin temsilcisi olmuştur. Bu konuda da geleneksel sol kültürle hesaplaşmış, zaaflarını, zayıflık alanlarını açıklıkla ortaya koyamayan bir partinin bunları aşma iradesi sergileyemeyeceği bilinciyle hareket etmiş, devrimci kadroları da bu çerçevede eğitmeye çalışmıştır.

Partimiz için bu olumlu pratiğe işaret ederken, ne yazık ki kadrolarımız payına aynı olumluluktan sözedebilecek durumda değiliz. Devrimci bir partinin yaşamında eleştiri-özeleştiri silahının önemi konusunda elbette açıklık taşıyan kadrolarımız, bu soruna bakışta değil fakat pratikte tekyanlı bir tutum sergileyebilmektedirler. Yoldaşlarını, organını veya partiyi rahatlıkla eleştiren yoldaşlarımız, özeleştiri denilen ve devrimcileşmenin olmazsa olmaz yöntemi olan silahı kullanmak konusunda genellikle zayıf davranabilmektedirler. Bu zayıflık devrimci kadronun gelişim sürecini yavaşlatmakta kalmamakta, partinin gelişim sürecini de zora sokmaktadır.

Devrimci dönüşüm ihtiyacının bilincinde olmak!

Kapitalist düzenin çok yönlü etkileri altında şekillenen bir kişilik ve kimlikle devrimci mücadeleye adım atıyoruz. Bakışaçımızdan değer yargılarımıza, yaşam alışkanlıklarımızdan duygu dünyamıza kadar bu şekillenmenin etkileri uzun bir süreç boyunca varolmayı sürdürecektir. "Devrimcileşme süreci" aynı zamanda tüm bunlarla savaşma süreci olarak yaşanmak zorundadır. Bu özellikle içinden geçtiğimiz dönemde sanıldığından da zorlu bir süreçtir. Zira hala da devrimci bir atmosferin zayıf olduğu bir dönemden geçiyor olmamız, sonuçta daha fazla zorlanmamıza, bu sürecin uzamasına yolaçmaktadır.

Herşeyden önce bunun bilincinde olmalıyız. Yıllardır devrimci mücadele içinde yer alan, devrimcilik dışında bir yaşamları olmayan, pek çok yoksunluklara katlanan birçok yoldaşımız, buna rağmen devrimci dönüşüm planında sorunlar yaşayabilmektedir. Devrimci dönüşüm ihtiyacını bilince çıkaramamak bunda önemli bir rol oynamaktadır. "İç hesaplaşma" olarak tanımlayabileceğimiz, düzenin üzerimizdeki etkileri ile hesaplaşmanın sağlıklı bir şekilde yaşanamamasının gerisinde, bu ihtiyacın bilince çıkarılamamasının önemli bir rolü vardır.

Devrimcileşmek kesintisiz bir süreçtir. Kuşkusuz, devrimci mücadelenin seyri bu süreci şu ya da bu yönde etkileyecektir. Fakat burada önemli olan, bu konuda sergilenecek iradedir. Zira devrimcilik herşeyden önce, nesnel

koşullar ne olursa olsun, "iradi müdahale" çabası demektir. Bu, kendi dışımızdaki süreçlere karşı olduğu kadar, kendi süreçlerimize müdahale açısından da çok önemli bir yerde durmaktadır. Ne yazık ki bu ikincisinde zayıflıklar yaşandığı ölçüde, bu konuda yapılan müdahaleler, yani devrimci eleştiri sonuçsuz kalabilmektedir.

Devrimci eleştiri ancak, dönüşüm ihtiyacının bilincinde olan bir devrimci üzerinde etkili olabilir. Bu bilinçle "kendi içinde" sağlıklı bir çatışmayı yaşayamayan bir devrimci kendisine yöneltilen eleştiriyi algılama başarısını da gösteremez. Zira onun için hep kendi dışında yaşanan olumsuzluklar, zayıflıklar ve zayıf devrimciler vardır. Bu noktada kendisinin oynaması gereken rolün öne çıkması gerekirken, eleştirilere kendisinin dışında olduğu zayıflıklara işaret eden açıklamalarla yanıt verilir. Böylece asıl zayıflıkların üzerinden atlanmış olunur.

Bir devrimci herşeyden önce kendi zayıflıkları ve yetersizlikleri konusunda açık olmak zorundadır.

Eleştiri-özeleştiri silahını doğru bir biçimde kullanabilmeliyiz

Eleştiri somut, açık ve net olmalı, özeleştiri de bu açıklık zemininde ortaya konulabilmelidir. Bu, hem parti, organlar, hem de tek tek devrimci militanlar açısından son derece önemlidir. Nesnel koşullara ilişkin saptamalar öznel planda yaşanan zayıflıkların üstünü hiçbir biçimde örtmemelidir. Altı döne döne çizilmesi gereken bu nokta sanıldığından da önemlidir. Zira nesnel koşullar tablosu zaman zaman başarısızlıklarımızın bir açıklaması olabilmekte ve bu da bir rehavete yolaçabilmektedir. Biz çalışıyor çabalıyoruz, yoğun bir emek harcıyoruz, buna rağmen sonuç bu oluyor, dolayısıyla sorun bizim öznel çabalarımızı aşıyor! Bu bakışaçısı son derece sakıncalıdır. Soruna böyle bakıldığında, öznel planda oynamız gereken rol kararmakta, bu arada yolumuzu açmada önemli bir rol oynayacak olan eleştiri-özeleştiri silahı da böylece etkisizleşmektedir.

Hata ve zaaflarımızdan öğrenmek, öznel plandaki zayıflıklarımız konusunda açıklık taşımakla mümkündür. Nesnel koşulların olumsuzluğuna sığınmak yerine öznel planda yapamadıklarımıza, eksiklik ve zaaflarımıza yüklenemezsek, mesafe almayı başaramayız. Bu noktada da döne döne kendimizle hesaplaşabilmek durumundayız. Özellikle bugün içinden geçmek olduğumuz dönemde devrimcilik, nesnel plandaki olumsuzluk üzerinde durmayı değil, bu olumsuzluklara rağmen öznel planda yaşanan zayıflıklara yüklenmeyi gerektirmektedir. Böyle dönemlerde iradi müdahalenin rolü çok daha büyük bir önem taşımaktadır.

Bugün biriken bunca tepki, hoşnutsuzluk ve çelişkiye rağmen, hala da rüzgar devrim yönünde esmemektedir. Kuşkusuz bunun bilincinde olmalı, faaliyetimizin sonuçlarını değerlendirirken bunu hep gözönünde bulundurmalıyız. Ama bu hiçbir biçimde, gerek organ, gerekse tek tek kadrolar planında yaşadığımız zayıflıkların açıklaması haline getirilmemelidir. Zira böyle bir durumda, eleştiri-özeleştiri silahını işlevsel bir biçimde kullanmak mümkün değildir.

Zayıflatan değil güçlendiren bir eleştiri!

Devrimci eleştiri "hesap sormak" değildir, "yargılamak" hiç değildir. "Suçlama"ya dönüştüğü yerde ise yıkıcı bir rol oynayacaktır.

Kapitalizm bireyi yalnızlaştırmakta, kişiliğini öğütmekte ve hiçleştirmektedir. Komünistler ise bireyin kollektif içinde yeniden kimliğini ve kişiliğini kazanmasının yolunu açmayı, onun gelişip serpilmesinin önündeki engelleri aşmasını sağlamayı başarabilmek durumundadır. Devrimci eleştiri tam da bu işlevi yerine getirebilmelidir. Devrimci eleştiri kişiyi zayıflatmamalı, tam tersine güçlendirmelidir. Yargılama, hesap sorma ve suçlama tonu taşıyan her eleştiri ise zayıflatıcı bir rol oynayacaktır.

Biz bir devrimci olarak büyük bir emek harcayarak, büyük fedakarlıklar sergileyerek sorumluluklarımızı yerine getiriyor olabiliriz.

Fakat bu bize, devrimciliğe yeni adım atmış olan, devrimcileşmek konusunda zayıflıklar taşıyan genç ve deneyimsiz insanları örseleme hakkını vermez. Tam tersine, bu konuda çok sabırlı olmak, onların taşıdığı zayıflıkları konusunda açıklık taşımak, müdahalemizi de bu açıklık üzerinden yapabilmek durumundayız. Bu elbette liberal bir hoşgörüyle zayıflığı meşrulaştırmaya hizmet etmemelidir. Zayıflık zayıflık olarak tanımlanmalı, fakat tanımlamanın ötesine geçerek çözümlenebilmeli, aşmanın yol ve yöntemleri konusunda gerekli yardım sunulabilmelidir.

Bu yardımın sunulabileceği biricik alan ise, devrimci siyasal pratiktir. Ancak ve ancak böyle bir pratik içinde yoldaşlarımızın mesafe alabileceğini, sorunun asıl çözümünün buradan geçtiğini, asıl yardımın bu alanda verilmesi gerektiğini hep gözönünde bulundurmalıyız.

Yoldaşlık ilişkilerini daha da güçlendiren bir tarzda...

Kolektivizme dayalı bir davanın temsilcileriyiz. Yoldaşlık ilişkileri de bu zeminden yeşerir ve güçlenir. Ancak, yoldaşlarımızın önemli bir bölümünün şekillendiği küçük-burjuva toplumsal zemin burada da temel bir güçlük alanıdır. Bireycilik, bencillik, "özel yaşam" alanları üzerinden yaşanan zayıflıklar vb., ciddi birer sorun olarak karşımıza çıkar. Devrimciliğe adım atmakla öyle hemen geride bırakılamayacak bir zayıflıktır bu. Çok yönlü bir devrimci paylaşımın yaşanmasının önünde temel bir engel, dolayısıyla yoldaşlık ilişkilerinin gelişiminde önemli bir ayak bağıdır. Yoldaşlık ilişkilerinde yaşanan zayıflık ise eleştiri silahının etkili bir biçimde kullanılmasını zora sokar.

Sorunun bu yönünün bilincinde olmalı, yoldaşlık ilişkileri alanında yaşadığımız zayıflıklarda belli bir mesafe alamadan eleştiriyi etkin bir silah haline getiremeyeceğimiz konusunda açıklık taşımalıyız. Kendisine yöneltilen eleştirinin önce "savunma" fakat giderek de "saldırı" ile karşılandığı örneklere çok da yabancı değiliz. Bunun gerisinde, eleştiriyi yönelten yoldaşın yoldaşlık ilişkileri planındaki zayıflığı, bu çerçevede yeterince güven vermemesi de önemli bir rol oynayabilmektedir. Güven ilişkilerini geliştirecek olan ise bizzat mücadele içindeki tutarlı bir pratiktir. Örneğin, kendisi de randevulara geç kalan bir devrimcinin bu konudaki eleştirisinin etkili olması mümkün değildir, buna getirilecek açıklama ne olursa olsun!

Fakat sorun, önemli olmakla birlikte, basitçe "tutarlı bir siyasal pratik"den ibaret de değildir. "Yoldaşça güven" ilişkilerinin gelişeceği alan bu olmakla birlikte yeterli değildir. Zira devrimci eleştiride esas olan, sorunun ne olduğunun tanımlanması değil, sorunun nasıl aşılacağıdır. Genellikle de temel zayıflık burada ortaya çıkmaktadır.

Sorunu tanımladıktan sonra, "eleştiri silahı"nı kullanarak, yani sorunun ne olduğunu "zaaflı yoldaşımız"ın önüne koyarak, ondan bu konudaki zayıflığını aşmasını istiyoruz! Sonra pratiğine bakıp bu konuda mesafe alamadığını gördükçe daha da üstüne gidiyoruz. Bundan sonraki süreçte eleştirinin yerini giderek suçlamalar alabiliyor. Böylece ilişkiler daha da geriliyor. "Eleştiri silahı"nın bu yanlış kullanımı, sorunu daha da içinden çıkılmaz bir noktaya getirmekle kalmıyor, yoldaşlık ilişkilerini de tahrip edebiliyor.

"Eleştiri" denilen silahı kullanırken son derece dikkatli ve özenli olmak durumundayız. Karşımızdaki "zaaflı kişilik" bir maddi-toplumsal zeminin ürünü ise, sorunu salt "eleştiri" ile aşamayacağımızın, salt eleştirilerimiz üzerinden karşımızdakinin kendisini değiştirip dönüştüremeyeceğinin bilincinde olmalıyız. Ona, tespit ettiğimiz zaaflarını aşabileceği bir pratiğin içine girebilmesini sağlayabilmek noktasında gereken tüm yardımı sunmalı ve en önemlisi bu süreçte "yoldaşça bir hoşgörü"yle yaklaşmayı başarabilmeliyiz. Yoldaşlık ilişkileri planında gereken güveni veremediğimiz ve gereken yardımı sunmadığımızda, salt "eleştirilerimiz" üzerinden bir sonuç alabilmemiz mümkün

değildir.

Öte yandan, "aynı dava uğruna savaşmak", kendi başına "iyi yoldaşlık ilişkileri" kurmak için yeterli değildir. Yoldaşlık ilişkilerinin gerçek anlamda gelişebilmesi, ilişkilerde saygıyı, büyük bir özeni ve emek harcamayı gerektirir. Ortak bir pratiğin içinde yer almak, işlere birlikte koşturmak, bu anlamda ortak bir emek harcamak da kendi başına sorunu çözmez. Zira, burada sözünü ettiğimiz dava uğruna harcanan emek değildir, bu sadece bir yanıdır. Bunun ötesinde, çok daha incelikli olan "insan ilişkileri" denilen alan vardır. Bu ise, bir devrimcinin küçümsemek bir yana, tersine büyük bir hassasiyet göstermesi gereken bir alandır.

Kapitalizm insan ilişkilerini döne döne yıkıma uğratmakta, yabancılaşma her geçen gün boyutlanmakta, insanlar büyük bir yalnızlığa itilmektedir. Bunun karşısında komünistler kolektivizmde ifadesini bulan insan ilişkilerinin temsilcileri olarak hareket edebilmelidir. Bu ise öncelikle kendi ilişkilerimizde vücut bulmak durumundadır ki, kelimenin gerçek anlamında yoldaşlık ilişkileri bunun somutlanmasıdır. Bu alanda mesafe aldığımızda, "eleştiri" silahını da etkili bir biçimde kullanmayı başarabiliriz. Yoldaşça dayanışma ve güvene dayalı ilişkiler üzerinden eleştiri, zayıflatıcı değil güçlendirici bir rol oyanayacak, zaafları aşmayı kolaylaştıracaktır.

Burada şu noktanın altını da önemle çizmek istiyoruz. Sözkonusu zaafların aşılması sadece zaafları yaşayan yoldaşımızın sorunu değil, bir parçası olduğu kolektif yapının da sorunudur. Kolektivizm tam da bu noktada oynaması gereken rolü oynamalı, zaafları bireylerin kendi sorunu olarak ele almak gibi, son derece sakıncalı bir bakıştan uzak durmalıdır. Biz sorunu ortaya koyduk, tahlil ettik, gerisi ilgili yoldaşın kendi sorunudur türünden bir yaklaşımla, bir adım bile mesafe alamayız. Yoldaşımız tüm çabalarına karşın zayıflıklarını aşmakta zorlanıyorsa, kolektif kendi rolünü yeterince oynayamıyor demektir. Zaafları tanımlayıp tahlil etmekle yetinilmemeli, bunları aşmanın yol, yöntem ve araçları konusunda da gerekli tüm yardım sunulabilmelidir.

İdeolojik-siyasal eğitimin önemi

Kendi dünya görüşünü, onun devrimci yöntemini kavrayamayan bir devrimcinin kendini değiştirme/dönüştürme eyleminin zayıflık taşıması kaçınılmazdır. Dar pratikçiliğin ötesine geçemeyen bir devrimci, hatalarını, zayıflıklarını ve eksikliklerini çözümleme gücü gösteremeyeceği gibi, yoldaşları/organı tarafından kendisine yöneltilen eleştirileri kavramakta da güçlük çekecektir.

Kendi dünya görüşünün bilimsel yöntemini kavramaya başlayan bir devrimci, hem bu düzene, hem de bu düzenin kendi üzerindeki etkilerine karşı savaşma gücü bulabilecektir. Bundan yoksun olan bir devrimci ise, dar ve yüzeysel bir bakışaçısıyla soruna yaklaşacak, "devrimci eleştiri"yi küçük-burjuva bakışaçısıyla karşılayacak, "devrimci dönüşüm"ün bu son derece etkili silahından yararlanma başarısını gösteremeyecektir.

Partimizin özellikle kadrolaşma sorunları çerçevesinde döne döne işaret ettiği zayıflık alanlarından biri olan ideolojik-teorik eğitim sorunu, hala da çok az mesafe aldığımız sorun alanlarından biri olmayı sürdürmektedir. Pek çok yoldaşımız tarafından önemi sürekli vurgulanmakla birlikte, pratikte bunu aşmaya dönük çabalar yetersizdir. Bu yetersizliğin gerisinde, sorunun yeterince bilince çıkarılamamış olması vardır. Pratik-politik faaliyetler için harcanan yoğun çaba ve enerji, ne yazık ki bu temel önemdeki zayıflık alanımızı aşmak konusunda harcanmamaktadır. Oysa, sorunun bu yönüne gereken önemi vermeyen, dar pratikçilik içinde koşuşturan devrimcilerin bir süre sonra soluğunun tükenmesi, ya da o ünlü deyimle "kırılmalar yaşaması" örnekleri hiç de az değildir.

Devrimci eylem, kapitalist düzenin bilimsel eleştirisi üzerinde yükselir. "Devrimci yöntem" konusunda kavrayışın derinleştirilmesi, devrimci kimliğin geliştirilmesi dahil, pek çok sorunun çözüm yolunu açacaktır.

Sınıf çalışmasında sosyalist propaganda

Sınıf hareketinin genelde durgun olduğu koşullarda, sınıf çalışmasında sosyalist propaganda yapmanın belli zorlukları var. Bu zorluklar esas olarak nesnel koşullarla bağlantılı olsa da, sınıf devrimcilerinin öznel yetersizlikleri de mevcuttur. Sınıf eksenli çalışmaya özel olarak çubuk büktüğümüz, seçilmiş hedeflere yoğunlaşma ve kalıcı mevziler yaratma hedefini önümüze koyduğumuz bu dönemde, sosyalist propagandayı hakkıyla yapabilmenin önemi bir kat daha artıyor. Zira sömürü ve kölelikten arınmış bir dünya kurma mücadelesinde, işçi sınıfının sosyalist dünya görüşüyle buluşması olmazsa olmaz bir koşuldur.

***

Bilimsel sosyalizmin proletaryanın dünya görüşü olduğunu ortaya koyan Marks ve Engels, proletaryanın da bilimsel sosyalizmin maddi toplumsal gücü olduğunu kanıtlamışlardır. Sosyalizmin ütopya olmaktan çıkıp bilimsel bir dünya görüşü niteliğine kavuşturulmasının, kapitalist sistemi yıkıp sosyalizmi kuracak maddi toplumsal kuvvetin, yani proletaryanın bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkmasıyla dolaysız bağı vardır.

Kapitalist sistemin egemenliğini ilan ettiğinde, sosyalizmi kuracak sınıf olan proletarya da tarih sahnesinde yerini almıştır. Sosyalizmin bilimsel bir niteliğe kavuşturulması da bu sayede mümkün olmuştur. Zira bir dünya görüşü, onu hayata geçirecek sınıf tarih sahnesinde yerini almadan, bilimsel bir temele kavuşturulamaz.

***

Proletarya burjuvazi karşısında temel bir sınıf olarak konumlandığında, bilimsel sosyalizm gibi güçlü bir silaha da kavuşmuştur. Sosyalizmin Marks ve Engels tarafından

bilimsel bir niteliğe kavuşturulması ile temel sorun, onu, maddi toplumsal temelini oluşturan işçi sınıfıyla buluşturmak olmuştur. Bu buluşma devrimci örgüt zemininde sağlanmadan, kapitalist barbarlıkla nihai hesaplaşma mümkün olamaz.

Partiyi, bilimsel sosyalizm ile işçi sınıf hareketinin örgütsel birliği olarak ele alan temel marksist düşünceyi benimseyen komünistler, mücadele sahnesine çıktıkları andan itibaren, bu tarihsel birliği sağlamayı stratejik bir hedef olarak saptamış, taktik politikalarını buna uygun bir çerçevede formüle etmişlerdir. Sosyalizmi yüce bir ideal olmanın ötesinde, somut bir tarihsel süreç olarak gerçekleştirebilecek tek sınıfın proletarya olduğu gözönüne alındığında, bu birleşmeyi sağlayabilmenin komünistler için taşıdığı hayati önem kolaylıkla anlaşılır.

***

Sınıflar mücadelesi ve devrim deneyimleri tarihi, kapitalizmin kendiliğinden yıkılmayacağını kanıtlamakla kalmamış, öncü devrimci partinden yoksun kaldığı sürece, işçi sınıfının da bunu başaramayacağını farklı örnekler üzerinden göstermiştir. Bu deneyimlerden yararlanan burjuvazi, işçi sınıfının sosyalist dünya görüşüyle donanmasını önlemek için binbir yola başvuruyor. Zira bilimsel sosyalizmin proletarya şahsında maddi toplumsal gücüne kavuşmasını önlemek, asalak kapitalistler sınıfının tarihin çöplüğüne atılmasını geciktirmenin tek yoludur.

Burjuvazi ile onun hizmetindeki devlet, işçi sınıfının dünya görüşüne ulaşmasını engellemek, böylece onun eşsiz yıkıcı/yapıcı gücünün açığa çıkmasını önlemek için daima seferberlik halindedir. Onlar, sosyalizmin maddi toplumsal gücüne kavuşmasının, kendileri için ölüm çanlarının çalması anlamına geldiğini çok iyi biliyorlar.

***

Tüm ciddi devrimci örgüt ve partiler, sosyalizmi işçi kitlelerine taşımak, özellikle de öncüleri şahsında sosyalizmle sınıfın birliğini sağlamak için mücadele etmişler/ediyorlar.

Eylem halinde olmadığı süreçlerde, işçi sınıfının burjuvazinin ideolojisi, siyaseti, kültürü, ahlakı vb.'nin etkisine açık olduğu gerçeği, sınıf çalışmasında, inatla sosyalist propaganda yapmanın, özellikle öncülerin kendi dünya görüşleriyle donatmanın önemini daha da arttırıyor.

Verili koşullarda yaratacağı etkinin sınırlı, bu etkiyi somut kazanımlara dönüştürmeninse zor olduğu gerçeğine rağmen ısrarla bu çabayı sürdürmek, sorunun ilkesel önemi kavranabildiği zaman mümkün olabilir ancak. Bu kavrayıştan yoksun bir sınıf yönelimi kısa ömürlü olacaktır. Geleneksel halkçı akımların sınıfa yönelimlerinin kendiliğindenci ve dönemsel olması, sorunun özünü kavramaktan yoksun olanların, sınıf çalışmasındaki soluksuzluğunun somut göstergesidir.

***

Parti yayınları ve siyasal çalışmanın diğer temel araçları üzerinden sınıfa dönük sosyalist propaganda yapmak nispeten kolaydır. Esas sorun, sınıfa dolaysız bir şekilde seslendiğimiz seçilmiş alanlara dönük çalışmada karşımıza çıkıyor. Zira pratik çalışmada önyargılar, çarpık anlayışlar, daralmış ufuklar, gerici tepkiler vb. ile yüzyüze geliniyor.

Bu sorunlarla boğuşmak ve bunları aşıp uygun bir yöntem ve üslupla sosyalist propagandayı sınıfa taşımayı başarmak gibi önemli bir sorunla karşı karşıya kalıyoruz çoğu zaman. Kolay olmasa da, bu sorun birikim, kitle çalışmasında kıvraklık ve yaratıcılıkla aşılabilir.

Vurgulamak gerkiyor ki, nesnel koşullara takılmadan kitle çalışmasında sınıfın temel sorunlarından toplumsal olaylara, siyasal gündemlerden uluslararası gelişmelere kadar, her konuyu uygun bir yöntem ve üslupla kapitalizmi mahkum edip etkili bir sosyalizm propagandası yapmanın olanağına çevirmek mümkündür.

Belli dönemlerde sınıfın gündemine giren çalışma koşulları, ücret artışı, sendikalaşma, eğitim, sağlık, barınma sorunları, ulusla sorun, bölgesel çatışmalar, depremler, çevre soruları, kadına yönelik şiddet vb.. Tüm bu sorunlar, kapitalizmi etkili bir şekilde teşhir etmek için fazlasıyla veri sunmaktadır. Elbette teşhir tek başına yeterli değildir. Bununla birlikte sorunları hergün yeniden üreten kapitalizme karşı mücadelenin gereği ve önemini ortaya koymak, sorunlara köklü çözüm üretebilmenin ancak sosyalizmde mümkün olabileceğini, bilimsel olarak ortaya koyamayı başarabilmek de gereklidir. Olayları bu bütünsellik içinde ele almak, sosyalist propaganda için uygun zemini de yaratacaktır.

***

Dinci gericilik, ırkçı şovenizm, liberalizm, sosyal demokrasi gibi burjuvazi ve onun kurumlarının yaydığı ideolojik zehirden etkilenmiş işçilere seslenirken, ekonomik demokratik taleplerin önemini göz ardı etmeden ama onların da ötesine geçip, sistem olarak kapitalizmi hedef almak ve bunun karşısına sosyalist alternatifi koyabilmek esastır. Bu koşullarda bunu başarmak, kuşkusuz birikim,

deneyim ve yaratıcı yöntemlerle mümkün olabilir.

Bu noktada karşılaştığımız zorlanmalar, kimi zaman, işçilerin sosyalist propagandaya hazır olmadığı, bunun gerilimlere yol açabileceği, hatta kurulan bağların kopabileceği kaygısının ağır basmasına neden olabiliyor. Bu ise, sosyalist propaganda için koşulların olgunlaşmasını beklemek gerektiği yönünde düşünce ve eğilimlerin ortaya çıkmasına zemin hazırlayabiliyor. Bunun böyle olduğu yerde ilişkilerin politik yönü geri plana düşerken, sosyal yönü önplana çıkıyor. Bu ise sınıf çalışmasında sosyalist propagandayı zayıflatıp, ilişkileri politikleştirmeyi de zorlaştırıyor.

Bazı örneklerde ise politik kimliğin açığa çıkabileceği kaygısı, sosyalizm propagandası yapmaktan geri durmanın gerekçesi olabiliyor. Parti çizgisinin çarpık veya eksik kavrandığı kimi örneklerde, sınıf çalışmasının ilk aşamada ekonomik demokratik alanla sınırlı olduğu algısı ortaya çıkabiliyor. Birikim yetersizliğinin yarattığı bir diğer sorun ise, faaliyeti yürüten kadro veya militanların kapitalizmin teşhirini sosyalizm propagandasıyla birleştirme noktasında yaşadıkları zorlanmadır.

Bu ve benzer eğilim ya da zorlanmaların olduğu yerde, sınıf çalışmasında sosyalizm propagandasını hakkıyla yapmak mümkün olmaz. Oysa sınıf eksenli çalışmanın esas amacının sınıfı devrimcileştirmek, yani sosyalist dünya görüşüyle donanmasına katkı sağlamak ve bu uğurda mücadeleye seferber etmek olduğu yerde, sosyalist propagandanın zayıf kalması, çalışmanın amacına ulaşmasını engelleyecek ya da geciktirecektir. O halde her parti örgütü, sınıf çalışmasında sosyalist propaganda yapma konusunda deneyim kazanmayı hedeflemeli, bu konuda bileşenlerini eğitmelidir.

Aksamanın olduğu yer, güçlerin donanım eksikliğine de işaret eder aynı zamanda. Bu aksamaları saptayarak güçleri buna göre eğitmek, yerel örgütlerin öncelikli hedefleri arasında yer almalıdır.

Faaliyeti yürüten güçlerin dünya görüşü olarak bilimsel sosyalizmi ve parti çizgisini kavramaları şarttır. Ancak o koşullarda sömürü ve kölelik temeline dayalı kapitalizmin gayr-ı meşruluğu ikna edici bir şekilde ortaya konabilir, sömürü ve kölelikten arınmış, insan ve doğayla uyumlu bir yaşamın kurulabilmesi için ise sosyalizmin tek alternatif olduğu ikna edici bir şekilde savunulabilir.

***

Sınıf eksenli parti çalışmanın temel hedefi sosyalist dünya görüşünü, yani siyasal sınıf bilincini farklı araç ve yöntemlerle öncü işçilere taşımaktır. Sınıfın ilerici, öncü kesimini etkilemek, eğitmek ve buna bağlı olarak parti saflarına kazanmak, ancak bu propagandanın belli bir başarıyla yapılabildiği yerde mümkün olacaktır.

Sınıfa hitap eden faaliyetin araçlarıyla yapılan sosyalist propaganda büyük bir önem taşıyor, ancak bu kadarı, çoğu yerde sınıfın öncülerini kazanmak için yeterli olmayacaktır. Sınıfa seslendiğimiz araçlarla yarattığımız etkiyi, sınıfla dolaysız temasa geçtiğimiz kitle çalışmasında pekiştirmek, sınıfın ileri öncü kesimini eğitip kazanabilmek noktasında önemli bir rol oynayacaktır. Sınıf hareketinin zayıf olduğu verili koşullarda, sosyalist propagandanın etkilerini somut kazanımlara dönüştürme noktasında kitle çalışmasının önemi bir kat daha önem kazanıyor.

***

Partinin dönemsel hedefleri üzerinden sınıf çalışmasında etkili bir sosyalist propaganda yapmanın yol, yöntem ve araçlarını geliştirmek, parti örgütleri ve sınıf devrimcilerinin önünde duran bir görevdir. Kapitalizmin insanlığa musallat ettiği büyük felaketler ve bunların sistem yıkılmadan çözülmesinin olanaksız olması, bu görevi layıkıyla yerine getirebilmek için nesnel koşulların mevcut olduğunu gösteriyor. Özümsenmesi koşuluyla, partinin birikimi de etkili sosyalist porpaganda yapmak için yeterlidir. O halde nesnel koşulları değerlendirip, parti birikimine dayanarak bu görevi başarmak için işlere dört elle sarılmak kalıyor.

Öncü işçileri siyasallaştırma sorunu

"Sınıf eksenli partiye geçiş", diğer bir ifadeyle "partiyi proleterleştirme" hedefi II. ve III. parti kongrelerinin temel gündemleri arasındaydı. Bu hedef, partinin ideolojik, programatik çizgisi ve stratejik öncelikleriyle doğrudan bağlantılıdır. Zira devrimci sınıf partisinin tarihsel misyonunu oynayabilecek niteliğe ulaşması, ancak bu eşiği atlayabildiği koşullarda mümkün olacaktır.

Nasıl ki devrimci sınıf partisinin öncülüğünden yoksun kalan proletarya burjuvazi ile nihai hesaplaşmayı başarmazsa, maddi toplumsal zemini olan işçi sınıfıyla birleşemeyen bir komünist partisi de devrime önderlik etme misyonunu yerine getiremez.

Verili koşullarda işçi sınıfı bu birleşmenin tarihsel öneminin farkında olmasa da, komünistlerin bilinci bu konuda da berraktır. Dolayısıyla birleşme sürecinin başarıyla ilerlemesi, en azından şimdilik, sınıf devrimcilerinin bilinç, irade, kararlılık ve yaratıcılığına bağlıdır.

Bazı mevziler dışında sınıf hareketinin durgun olması, sözünü ettiğimiz tarihsel birleşme sürecinin verili koşullardaki nesnel zorluğuna işaret ediyor. Fakat bu zorluk, sınıfın öncüleri arasında partinin şiarlarına kulak kabartacak, dahası çağrısına yanıt verecek bir kesimin olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Hareketin durgunluğuna rağmen, örgütlenme girişimleri ve mevzi direnişlerin eksik olmaması, sınıf saflarında politikleşmeye eğilimli öncü potansiyelin varlığını göstermektedir.

Sınıf çalışmasında siyasal boyut

Sınıf çalışmasında ilk adımlar çoğu zaman çalışma koşulları, ücretler, zorunlu mesailer, hak gaspları, sosyal hakların yetersizliği veya yokluğu, sendikalaşma hakkının engellenmesi vb. sorunların teşhiri ve bunlara karşı mücadele çağrısıyla atılıyor. Yerel yayınlar, özgün araçlar, işçi toplantıları ya da işçilerle birebir ilişkilerde de benzer bir yöntem izleniyor.

İlk adımların somut sorunlar ve somut talepler üzerinden atılması doğal, hatta kaçınılmazdır. Ancak çalışmada ilk andan itibaren siyasal boyutun gözardı edilmemesi, sürece bağlı olarak da kapladığı alanın genişlemesi büyük önem taşır. Her çalışmada ilerici-öncü işçilerin en azından bir kısmıyla siyasal bağ geliştirmek, giderek bunu örgütlü düzeye çıkartmak tüm alanların somut hedefleri arasında yer alabilmelidir.

Unutulmamalıdır ki, siyasal boyuta taşınmayan sınıf çalışmasının/sınıf mücadelesinin reformizmi aşması mümkün değil. Ekonomik-demokratik taleplerle başlayan mücadele sömürü ve köleliğin tümüyle ortadan kaldırılması perspektifiyle ele alınmalı, eyleme geçen işçilerin, özellikle de öncülerinin bu bakışı kazanmaları için özel çaba sarfedilmelidir.

Vurgulamalıyız ki, deneyimler, öncü işçilerin bir kısmı politikleşmeden mevzi kazanmanın veya kazanılsa bile onu korumanın mümkün olmadığını, pek çok örnek üzerinden göstermektedir.

Mesajı net vermek!

Seçilmiş hedeflere odaklanan sınıf çalışmasında ilk adımlarla birlikte sermaye iktidarının sınıf niteliği işçiler nezdinde deşifre edilmeye başlanmalı, işçi sınıfının siyasal alana da bağımsız sınıf kimliği ile çıkmasının önemi üstünde ısrarla durulmalıdır. İşçilerin gerici

ideolojilerin etkisi altında olması, bu konuda tutuk davranma veya geri durmanın dayanağı olmamalıdır.

İlişkilerde sınıfın sorunları, sorunların kaynakları, olayları ele alışta şaşmaz bir sınıfsal vurgu, asıl olanın etnik/dinsel alt kimlikler değil sınıf kimliği olduğu öne çıkarılmalıdır. Yaşamın her alanında hissedilen sınıf çatışmaları ve bunların farklı yansımalarına dikkat çekilmeli, her kişilikli işçinin sınıfına yakışır bir tutum alma sorumluluğu ile hareket etmesi gerektiği, dolaysız bir şekilde dile getirilmelidir.

Tüm bunlar, sınıf kimliği asgari düzeyde yerleşmiş her işçiyle konuşulabilmeli, sınıfsal temelinden soyutlanarak ele alınan olayların anlaşılamayacağı, buna göre belirlenen tutumların kişiyi sömürücü sınıfların kuyrukçusu haline getireceği, sınıfın ilerici-öncü kesimine döne döne anlatılmalıdır.

Bazen yaşanabilecek gerilimleri önlemek adına siyasal kimliğin açığa vurulması ve siyasal tartışmalardan geri durulması tercih edilebiliyor. Sınıf çalışmasında kalıcı ilişkiler ve mevziler kazanma çabasının verimini düşürmekten başka bir sonuç yaratmadığı için böyle bir tutumdan kaçınılmadır.

Sınıfın öncüleriyle yaptığımız siyasal tartışmalarda sınıf kimliği, sınıf ideolojisi, sınıf siyaseti ve uygun anda devrimci sınıf partisi üzerinde durmaktan çekinmemek gerekir. İlişkilerin niteliğine bağlı olarak, partimizin çizgisini ortaya koymak ve mücadele için parti saflarını işaret etmekten geri durmamalıyız. Uygun koşulların oluşmasını sağlayıp, partiyi, programını, tüzüğünü en azından ulaşabildiğimiz ilerici-öncü işçilere tanıtabilmeli, zamanlamayı iyi yaparak bu bayrak altında mücadele etmeye çağırmalıyız. Sınıfı adına kaygı duyan, kapitalistlere ve onların düzenlerine karşı bir sınıf olarak mücadele etmenin gereği ve önemini kavrayan ilerici-öncü işçilere, parti saflarında mücadele etme sorumluluğu ile karşı karşıya olduklarını anlatmalıyız.

Kalıcı mevziler yaratmak!

Sınıf çalışmasında eşik atlamanın kalıcı mevziler kazanmak ve bunları yaygınlaştırmaktan geçtiği, partinin birçok temel metininde vurgulanmaktadır. Kalıcı mevziler yaratma, diğer bir ifadeyle partiyi sınıf içinde bir güç haline getirme konusunda, seçilmiş hedeflere yoğunlaşan soluklu, planlı bir faaliyet örgütlemenin önemi, parti saflarında kavranmış bulunuyor. Ancak bu kadarı yeterli değildir, sorun pratikte bu yönde somut adımlar atabilmektir.

Bu alanda somut mesafe katedebilmek, ilerici-öncü işçilerle kurduğumuz bağı siyasal boyuta taşıyabilmemize bağlıdır. Seçilmiş hedeflere odaklanan sınıf çalışması veya mevzi direnişlere müdahalelerde içeride sağlam dayanaklar yarabilmek kritik bir önem taşıyor. Bu ise sınıfın öncülerinin en azından bir kesimiyle siyasal bağ kurup bunu örgütlü düzeye çıkarmak anlamına geliyor. Aksi halde kalıcı mevziler yaratmak olası değildir. Zira sağlam dayanaklar yaratmadan kimi mevziler kazanılsa bile onları kalıcılaştırmak mümkün olmamaktadır. Sınıfın öncülerinin bir kesimini siyasal olarak da kazanmak, bu handikabın aşılmasına zemin hazırlayacaktır.

Sendikal bürokratik kasta karşı etkili mücadele

Benzer sorunlar sendikal mevziler yaratma mücadelesinde de karşımıza çıkıyor ki, bu hiç de şaşırtıcı değil. Zira fabrika veya işletmelerde mevzi tutmadan, sendikal alanda mevzi kazanmak mümkün değildir. Sendikal mevziden kastımız pazarlıklarla bir yerlere gelmek değil elbette. Tersine, taban örgütlülüğüne dayanarak, sendikaları sınıfın gerçek mücadele araçları haline getirmektir.

Sınıfın öncülerini siyasallaştırmak, sadece sermayeye değil, sendikalara çöreklenmiş bürokratik kasta karşı mücadelede de kritik bir yer tutar. Taban inisiyatifinin kendini gösterdiği yerde kapitalistlerin düşkün bürokratlarla kolkola girip saldırıya geçmeleri, bu gerçeğin fakında olmalarından kaynaklanıyor. Onlar asıl tehlikenin nereden geldiğini gayet iyi biliyorlar. İşçi sınıfının sırtına yapışan bu asalaklara karşı etkili bir mücadele, ancak sınıfın öncüleri

siyasallaştığı yerde mümkün oluyor.

Sermaye de onun hizmetindeki bürokratik sendikacı kast da sınıfa siyaset taşıyor. Ancak farklı araçlarla taşınan bu siyasetin her tarafından gericilik fışkırıyor. Sınıf devrimcilerinin, bu gerici kuşatmaya karşı çalıştıkları tüm alanlarda kendi siyasetlerini, davasını savundukları sınıfın saflarına taşımaları, bu konuda da kararlı ve iddialı olduklarını göstermeleri, ihmal edilemez görevlerdendir.

Sınıf içinde kadrolaşmak, sınıfın öncülerini kadrolaştırmak!

Parti, her alanda olduğu gibi sınıf çalışmasında da yetkinleşmiş kadrolara ihtiyaç duyuyor. Yeni dönemin yüklenme halklarından birinin kadrolaşma olması bu ihtiyacın dolaysız sonucudur. Sınıf çalışmasında yetkinleşme noktasında ideolojik donanım ve devrimci kimlik ne kadar önemliyse, sınıf çalışmasının pratiğinde yoğrulup deneyim kazanmak da o kadar önemlidir. Partinin sınıf çalışmasında yetkin kadro ihtiyacı bu alanda planlı, yaratıcı, uzun soluklu, mevzi kazanıcı bir pratik içinde bulunan parti militanları tarafından karşılanacaktır. Bu ihtiyaca yanıt verebilmek için, partili kadro ve militanların sınıfın öncülerini siyasallaştırıp bu alanda kalcı mevziler yarabilecek düzeye ulaşmaları, gelinen yerde bir zorunluluktur.

Bu süreci "sınıf çalışmasında kadrolaşırken, sınıfın öncülerini kadrolaştırmada yetkinleşmek" şeklinde tanımlamak da mümkündür. Sınıf çalışmasında kalıcı mevziler yaratmaya odaklanan kadroların yetkinleşmesi ve sınıfın öncülerinden parti saflarına kadrolar kazanması, sınıf çalışmasında sıçrama olanağının yaratılması anlamına da gelecektir. Bu, partinin temel yüklenme alanlarında kayda değer bir mesafe katetmesinin somut göstergelerinden biri olacaktır.

Partiyi proleterleştirmek, sınıfın öncülerini partilileştirmektir!

"Partiyi proleterleştirme" şiarı, sınıf çalışmasında kalıcı mevziler yaratmak ve sınıf içinden kadrolaşmak, başka bir ifadeyle sınıf zeminini güçlendirerek partinin geleceğini güvence altına almak anlamına geliyor. İşçi sınıfının çoğunluğunun politikleşmekten uzak veya gerici ideolojilerin etkisinde olduğu verili koşullarda hayati önem taşıyan bu hedefe ulaşmanın, sınıfın öncülerinden kadrolaşma dışında bir yolu bulunmuyor.

Sınıfın öncülerini parti saflarına kazanmadan "partiyi proleterleştirme" hedefine ulaşmak mümkün olmayacağına göre, her organ kalıcı mevziler kazanmaya odaklanan sınıf çalışmasında bu hedefi özel bir tarzda gözetmek durumundadır.

Kalıcı mevziler yaratma ve öncülerden kadrolaşma çabası, tek tek işçilerle ilgilenmeyi gerektirse de, çalışmanın kapsamı bunun çok ötesindedir. Sınıfın öncülerini siyasallaştırma çabası, ancak toplam faaliyetin siyasal araçlarıyla yapılacak paralel bir yüklenme ile sonuç verebilir. O halde her organ veya kolektif sınıfın sorunlarını sistemle, siyasal iktidarla bağını kurarak ele almalı, güncel siyasal gelişmeleri sınıfın gündemine taşımalıdır.

Öncüleri şahsında sınıfı siyasallaştırma sorununun taşıdığı önemi gözeterek faaliyeti planlayıp hayata geçiren parti organları, komiteleri, kadro ve militanları, araçları da etkin ve yaratıcı bir şekilde kullandıklarında, partinin bu temel yüklenme noktasında da mesafe katetmesini sağlayacaklardır.

Sınıf çalışmasında araçlar sorunu ve fabrika bültenleri

Sınıf kitle çalışması çerçevesinde bir dizi araç kullanıyoruz. Her bir aracın işlevi farklı olsa da bunları aynı hedef doğrultusunda; sınıfı devrimcileştirme faaliyetimiz çerçevesinde ele alıyor, etkin kılmaya çalışıyoruz. Fakat bu faaliyet içerisinde belirlediğimiz araçların istediğimiz amaçlara hizmet etmesi, yani onlardan istediğimiz sonucu elde edebilmemiz de, yine bizim bu araçları ne ölçüde işlevlerine uygun bir şekilde kullanabildiğimize, bu çerçevede onlardan ne oranda yararlanabildiğimize bağlı olacaktır.

Örneğin bugün sınıf çalışmamızda, fabrika temelli ve somut hedefler üzerinde derinleşmeyi esas alan bir yüklenme içerisinde olduğumuzu söylüyoruz. Bu durumda belirlediğimiz bu hedefler çerçevesinde hangi araçları kullanmamız gerektiği, bu araçların niteliği, oynayacağı rol ve hangi çerçevede kullanılması gerektiğine kadar, bir dizi noktada açıklık içinde olmamız gerekir. Bütün bunlar gereğince açık olmalı ki, hem isabetli tercihlerle amacımıza hizmet eden en işlevsel araçları kullanabilelim, hem de böylece bu faaliyet içerisinde yol yürüyebilelim, mevziler kazanıp mesafe katedebilelim. Aksi durumda, ya rutini aşamayan bir faaliyet içinde döner durur, bu çerçevede işlevsiz araçları kullanırız. Ya da çok çeşitli araçları kullanmak adına hem gereksiz bir enerji tüketimi içersinde kalırız, hem de yine sonuca ulaşmaktan uzak, verimsiz bir faaliyet ortaya koymuş oluruz.

Amacına hizmet etmeyen hiçbir aracın işlevsel olmayacağını akıldan çıkarmamak kaydıyla, hangi araçların faaliyetimiz içerisinde işlevsel olacağı da, yine somut bir değerlendirme konusu olabilir ancak. Belirlediğimiz hedeflerle, bu hedeflere ulaşmak noktasında uygulanacak politikalarla ve bu politikaları uygulayacak güçlerin durumuyla alakalı bir konudur aynı zamanda.

Eğer önümüze bir fabrikayı hedef olarak koymuşsak, bu fabrikayla olan ilişkilerimizin düzeyi ve bu fabrikaya ilişkin somut bilgilerimiz, çalışmada kullanacağımız yöntemler kadar araçları da belirleyecektir. Zira bir fabrikada yol yürüyebilmemizin koşulları, öncelikle o fabrikaya hâkim olmaktan ve böylece ona ilişkin somut bir politika oluşturmaktan geçer. Eğer bu açıdan henüz yolun başındaysak, yapılması gereken doğal olarak öncelikle buna dair planlamalar olacaktır. Fabrikaya ilişkin genel bilgilerin toplanması, buna ilişkin bir planlamayı ve buna dair araçları gerektirir.

Dışından elde edilebilecek bilgilerle (sektördeki sendikadan üzerinden alınabilecek bilgiler, şirketin internet sitesindeki bilgiler, çeşitli yayın kuruluşlarında çıkan haberler, ya da gazete satışı vb. faaliyetlerde fabrikaya ilişkin bilgilerin toplanması vb. gibi) fabrikaya dönük ilk temasın yolları ve araçları belirlenebilmelidir. Yazılı materyallerin dağıtımı, fabrikaya dönük özel sayılar, afişler ve hatta fabrikaya dönük anket vb. araçlar, gerekli olan ilk temasın işlevsel araçları olabilmektedirler. Bu araçların ajitasyon-propagandaya dönük genel amaçlarının yanı sıra bize işçilerle somut bağlar kurma ve bu konudaki tepkilerini anlayabilme imkânları sunan işlevleri de olmaktadır.

Fabrika içinde somut bağlar kurana kadar ve bu süreçte fabrikaya ilişkin somut bir politika oluşturana kadar çok çeşitli araç ve yöntemleri kullanmak bir enerji israfı olmayacağı gibi, bir üst aşamaya geçebilmemize katkıda bulunacaktır. Aynı zamanda güçlerimizde hedefe kilitlenen, kuşatıcı bir yoğunlaşmayı sağlayacaktır.

Fabrikaya ilişkin somut bir politikaya, içerden bağlar kurma imkânına sahip olduğumuz koşullarda ise bu politikayı hangi araçlar üzerinden ve nasıl sürdüreceğimize dair bir netliğe sahip olabilmemiz gerekiyor. Bugüne

kadarki deneyimlerimiz fabrika bültenlerinin, içerden bir çalışma yürütme noktasında etkin bir araç olduğunu ortaya koymaktadır. Bu hem içerde bir komitenin örgütlenmesinde toparlayıcı, hem de işçilere doğrudan seslenmede etkili bir araç olacaktır. Yaşadıkları sorunların doğrudan kendi fabrikalarına hitabeden bir bültenle dile getirilmesinin işçiler tarafından ayrı bir ilgiyle karşılandığını somut deneyimlerimizden biliyoruz.

Ama elbette her araca sihirli bir değnek misyonu biçemeyeceğimize göre, fabrika bültenine de kendi sınırlarının ötesinde bir anlam ve işlev atfedemiyiz. Kaldı ki bu aracın kendi sınırları içinde işlevsel olabilmesi bile içeriğinden kullanılan dile, periyodundan nasıl kullanıldığına kadar bir dizi etkene bağlıdır. Bunlar gözetilmediği koşularda, işçiler için bir dönem çekici olsa bile, bu türden bir aracın çok geçmeden işlevini yitirebileceğini de gözardı etmemeliyiz.

Fabrikaya dönük sendikal bir örgütlenme hedefimiz varsa, ya da ücret sorunu üzerinden eylemsel bir süreç örgütlemeyi önümüze koymuşsak, ya da örneğin sendikalı bir işyerinde sendikal demokrasinin sorunlarını öne çıkarıyorsak, kısacası fabrikanın özgülünde hangi temelde bir faaliyet yürütüyorsak, buna ilişkin politikayı bültende de sistematik bir şekilde işleyebilmeliyiz.

Biz işçileri kendi sorunları üzerinden mücadeleye çekmeyi ve bu mücadele içerisinde kendi öz deneyimleri üzerinden eğitilmelerini hedefliyor olsak bile, bu mücadeleye çekebilmek için de yine onlara bir bilinç kazandırabilmemiz gerekiyor. Bu açıdan fabrika bültenlerinin içeriğini sadece fabrikada yaşanan sorunlarla sınırlayamayız. Bu çerçevede fabrikada yaşadıkları sorunların temelinde sermayenin örgütlü bir iktidar gücüne sahip olmasının yattığını öne çıkarabilmeli, bu gerçeği çeşitli toplumsal sorunlar üzerinden işleyerek propaganda edebilmeliyiz. Yine bu bültenlerde işçilere bir sınıf ait olduklarını hatırlatabilmek, bir sınıf bilinci kazandırabilmek açısından, çeşitli fabrika direnişlerinin haberlerine ve mücadele deneyimlerine özellikle yer verebilmeliyiz.

Belirlenmiş bir politika doğrultusunda ve canlı bir içerikte çıkartılacak fabrika bültenlerinin çalışmada önemli bir rol oynayacağı açıktır. Fakat bu aracı kimi zaman biçimci yaklaşımlarla ele alabildiğimiz de bir gerçektir. Önemli olan bu aracın belirlenen hedefler doğrultusunda sistematik bir faaliyetin örülmesine hizmet edebilmesidir. Bu bazen tek sayfalık anlık acil bir teşhirinin yapılması üzerinden gerçekleşebilir, bazen de aylık periyodu üzerinden birkaç sayfalık da olabilir. Önemil olan amaçtır, amaca uygunluktur.

Fabrika bültenlerinin nasıl kullanılması gerektiği sorunu da aslında somut bir konudur. O an ki fabrika çalışmamızın durumu neyi gerektiriyorsa ona göre karar verilmelidir. Çalışmayı riske edecek ve kimi imkânlarımızın boşa düşürülmesine yol açacağı düşünüldüğü yerde, daha dolaylı yollardan dağıtımı yapılabilir. Daha rahat ve meşru kullanma imkânlarının olduğu yerlerde ise daha yaygın bir dağıtımı sözkonusu olabilir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, bu araçları zamanında kullanabilmeyi başarabilmemizdir.

Bülteninin sahiplenilmesi noktasında da, yazılacak yazıdan maddi desteğine kadar, ne kadar çok işçiyi bu faaliyetin bir parçası yapabilirsek o oranda sahiplenilmesini sağlamış oluruz. Bu faaliyetin işçiler tarafından ciddiye alındığının da somut bir göstergesi olur.

Elbette ki fabrika bültenleri fabrika çalışmamızda kullanacağımız tek araç değildir ve her çalışmanın somut seyri üzerinden değerlendirilecek bir araçtır. Fakat bugüne kadarki birçok deneyim üzerinden biliyoruz ki, amacına uygun bir tarzda kullanıldığında, bu çalışmaya önemli imkânlar sunan bir araçtır. Burada üzerinde özellikle durmamızın nedeni de bu olmuştur.

İlgili birim ve organlarda sınıf çalışmamızın sorunları değerlendirilirken, belirlediğimiz hedeflere ilişkin katettiğimiz mesafe ölçülürken, kullandığımız araç ve yöntemleri de bu gözle değerlendirebilmeliyiz. Belirlenen araçlar ne oranda amacımıza hizmet ediyor, ya da biz bu araçlara ne oradan etkin kullanabiliyoruz? Buralarda yaşanılan sorunlar, tıkanma alanları nelerdir? Bu gibi soruları çoğaltarak yaptığımız her bir değerlendirme bizlere çalışmamızda yaşadığımız zorlanma alanlarını aşmanın imkânlarını sunacaktır.

Gençlik çalışması ve esnek araçlar

Yüksek öğrenim gençlik hareketinin uzunca bir süredir süregelen geri ve parçalı yapısı halen devam etmektedir. Kuşkusuz ki, devletin üniversitelere yönelik kapsamlı saldırıları (üniversitelerin dönüşümü adı altında sermayeye peşkeş çekilmesi ve ticari eğitim saldırısı, ilerici öğrencilere yönelik soruşturma-ceza terörü, son yıllarda kendini daha belirgin şekilde hissettiren tutuklama terörü vb.), devrimci gençlik gruplarının öğrenci hareketinin gündemlerinden ve ona müdahale zeminlerinden tümüyle kopuk olmaları, reformist gençlik gruplarının ise öğrenci gençliğin ufkunu düzen sınırlarına hapseden, reformist çizgileri, öğrenci hareketinin geri ve parçalı bir nitelik taşımasında belirleyici bir önem taşımaktadır.

Gelişen kapsamlı saldırılar karşısında, birleşik-kitlesel devrimci bir gençlik hareketinin ve bunun bir parçası olacak örgütlülüğünün yaratılması temel önemde bir ihtiyaçtır. Ne var ki, bu hareketin sürükleyici dinamiği olabilecek sol-siyasal güçlerin durumu, gençlik hareketine etki yapabilecek sınıf ve kitle hareketinin zayıflığı, halihazırda öğrenci gençlik içinde taban dinamiğinden yoksunluk vb. etkenler, bu ihtiyacın karşılanmasını zora sokmaktadır. Bu tablo, birleşik-kitlesel, devrimci bir gençlik hareketi yaratmak için, her türlü çabanın sergilenmesi, bunun temel bir ayağı olarak kitlelerin politikleştirilmesi, öncüsünün örgütlenmesi ve gençlik hareketinde temel bir boşluk olan devrimci önderlik boşluğunun doldurulması vb. açılardan genç komünistlerin üzerindeki sorumluluğu bir kat daha artırmaktadır.

Bu açılardan bakıldığında gençlik çalışmamız halen ciddi anlamda yetersizlikleri taşımaktadır. Yakın dönemde yapılan değerlendirmelerde, gençlik çalışmamızın durumu, temel eksiklik ve yüklenme alanları da kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutulmuştur. Bu kapsamda, ortaya konan temel eksiklik alanlarından birini ise, gençlik örgütlerimizin darlığı oluşturuyor. Elbette bu temel eksiklik, elbette ki gençlik hareketinin genel yapısından, güçlerimizin kadro niteliğinden, gençlik alanına ilişkin politikaların içselleştirilmemesi gibi etkenlerden bağımsız değil.

Mevcut darlığımız, kitle çalışması pratiğimizle doğrudan doğruya bağlantılı bir yerde duruyor. Bugün "bağımsız çalışmamızı" güçlendirmek, siyasal çalışmayı salt ajitasyon-propaganda materyallerinin kullanımından çıkarabilmek, kitle çalışması konusundaki tek düzeliği, tutukluğu, geçmişten bu yana taşınan kimi alışkanlıkları aşabilmek, kitle çalışmasının araçlarını etkin, işlevsel ve yaygın kullanabilmek, bunların hepsini de yüzünü tümüyle kitlelere dönen bir bakış ekseninde yapabilmek, bu kapsamda ifade edebileceğimiz sorun alanlarıdır. Kitle çalışmasında temel bir rol taşıyan esnek araçların kullanımı da bu açıdan önemli bir yerde durmaktadır. ***Ekim***'in bir önceki sayısında yer alan değerlendirmede, kitle çalışması kapsamında esnek araçların işlevi ve misyonunu şu şekilde ortaya konulmaktadır:

"Bütün bunları dolaysız bir şekilde kesen bir sorunumuz da, gençlik yığınlarının örgütlenmesinde temel bir yer tutan esnek araç ve biçimlere yaklaşımdır. Bu konuda kalıplara takılmak için hiçbir sebep bulunmuyor. Eğer kitle örgütleri parti ile kitleler arasındaki volan kayışları ise, kitleleri devrime kanalize etmeyi ivmelendirecek şekilde ele almak kaydıyla, her tür esnek araç ve örgütlenme (örneğin eğitim grupları, ilgi alanlarına göre tanımlanabilecek tartışma çevreleri, platformlar, kulüpler, kollar,

inisiyatifler, kültür-sanat kurumları, öğrenci gençlik sendikası vb.) kitle çalışmasının temel alanlarıdır. Hep belirtildiği üzere bu tür araçlar, genel olarak etkin bir siyasal çalışma için olduğu kadar, çevre-çeper güçlerimizi aktifleştirip kazanmak için de benzersiz önemdedir. (...)" (Sayı: 276, Kasım 2011)

Geçmiş süreçlerde çalışmada etkin olarak kullandığımız esnek araçların deneyimlerinden sonuçlar çıkartarak, esnek araçların işlevi, kullanımı vb. açılardan kimi hatırlatmaların yapılmasının ve önem taşıyan kimi noktaların altının çizilmesinin gerekli olduğunu düşünüyoruz:

* Bugün her ne kadar öğrenci gençlik hareketi içinde gerilemeden söz ediyorsak da, gerekli yönelim sağlandığında mücadeleye açık duran bir kesimin varlığı bir gerçektir. Bugün için siyasal örgütlerin içinde mücadele etmek konusunda çekimser davranan bu güçler, kendi ilgi alanlarına ve eğilimlerine göre, kimi örgütlülükler içinde var olamaya açık davranabilmektedir. Keza, daha geniş kesimlere ulaşabilmek de öncelikli olarak bu kesimleri harekete geçirmekten geçmektedir. Sözkonusu araçlar, kitle hareketinin ürünü değil de kitlelerin duyarlılığına göre öncü müdahalenin ürünü olarak şekillenmiş araçlar olduğuna göre, hedef kesimin heterojen yapısını (eğilimleri ve niteliklerini) gözeterek, geçici-kalıcı, farklı özgün biçimleri taşıyabilir. Aynı şekilde bu araçlar, dönemin özgünlüklerinden ve bunun ürünü olan politik yönelim ve yaklaşımlardan bağımsız da ele alınamaz.

Bu kapsamda, esnek araçları belli biçimlerle sınırlandırmamaya, tek bir biçim ya da araç olarak tanımlamamaya özen göstermek gerekmektedir. Yeri geldiğinde esnek bir yayın düşünülebilir, yeri geldiğinde bir topluluk çalışması başlatılabilir. Herhangi bir gündem karşısında "komiteleşme" önerilebilinirken, öğrenci sendikası da merkezi bir araç olmanın avantajlarına yaslanılarak etkin bir mücadele aracı olarak kullanılabilir. Çeşitli kültürel-sanatsal kol-kulüp çalışması da farklı işlevler taşıyabilir. Tabii ki alanın ve güçlerin durumuna göre, belli bir dağılmaya yol açmayacak şekilde, işlevleri farklı olan birkaç araç da bir arada kullanılabilir.

Her aracın döneme ve düşünülen alana göre özgünlüğünü gözetmezsek, belli kalıplara sıkışılmasına yol açar, esnek aracın işlevini yerine getirmekten öte, amaç haline gelme, zaman içinde kısırlaşma riskini kendi içinde barındırır.

* Bu yaklaşım çerçevesinde esnek araçlar işlevi ile politik çalışmanın içeriğini karıştırmamak da özel bir önem taşımaktadır. *"Belirleyici olan, ne oldukları değil politik mücadelenin ihtiyaçları açısından ne türden işlevler üstlenebilecekleridir. Süreklilik arz eden bu araçların 'esnek araç' olarak nitelendirilmesi de bundandır. Esneklik vurgusunu politik muhtevaya dair bir belirleme zannetmenin yer yer içine düşülen bir hata olduğunu da burada belirtmeliyiz"* (***Sınıf Çalışmamızda Araç ve Yöntemler Üzerine..., Ekim***, *Sayı: 266, Mayıs 2010)*

Sınıf çalışmamızda kullanılan araçlar için yapılan bu tespit, gençlik çalışmamız için de geçerlidir. Bazen, "esnek" araç kavramı, politik içeriği "esnetmek" anlamına gelebilmektedir. Siz, dönemin ve politik çalışmanın ihtiyaçları çerçevesinde herhangi bir siyasal gündemle alakalı bir platform da kurabilir, öğrenci gençliğin en temel akademik sorunlarını gündeme alan bir araç da kullanabilir, ya da salt bir fakültede kültürel-sanatsal bir aracı da değerlendirebilirsiniz. Önemli olan hepsini de politik çalışmanın ihtiyaçları çerçevesinde ele alabilmektir, hepsinde de devrimci bir bakışı ve çizgiyi etkin kılabilmektir.

* Devrimci-siyasal faaliyette örgüt ve araçlar temel bir yerde durmaktadır. Ve her bir aracın da kendine özgü bir işlevi ve misyonu bulunmaktadır. Ancak herhangi bir örgütlülüğü ya da örgütlülüğün aracını, siyasal gençlik örgütlenmesi ve araçlarının yerine ikame etmemek, işlev kaymaları yaşanmasına izin vermemek gerekmektedir. Somutta bu vurguyu esnek yayınlar üzerinden de ifade ediyoruz. İçeriğinden, kullanım tarzına, güçlerinden, işleyişinine kadar aynılaşmaya gittiği koşullarda, esnek araç, kendine uygun bir işlevi oynayamayacağı gibi, daha etkin ve temel bir rol oynayan siyasal gençlik yayınının işlevi de zayıflatılmış olur.

* Esnek araçlar, her şeyin ötesinde kitleyle

doğrudan temaslar geliştirebilme, etkin bir kitle çalışması yapabilmek açısından önem taşımaktadırlar. Bu açıdan esnek araçların çalışma tarzı da büyük bir önem taşımaktadır. Yüzünü sürekli kitleye dönmesi, esnek aracı ve her türlü gündemini geniş kitlelere taşıması, her fırsatta tartışma açarak, karşıdaki güçleri ikna etme çabası içinde olması, aynı zamanda çeperini genişletme hedefini de daima gözetmesi gerekmektedir.

Canlı, sürekli kendini üreten bir işleyişe sahip olmak, araçları da kendi içinde zenginleştirmeyi de gerekmektedir. Bir esnek yayın pekala film gösterimleri, söyleşiler yapabilir. Bir kültür sanat topluluğu, siyasal bir sorun karşısında tutum alabilir vb.

Kuşkusuz bir esnek araç bunları gerçekleştirebilmek için kollektif, dinamik ve canlı bir yapıya da sahip olabilmelidir. Bileşenlerini kazanmak ve ileriye çekmek gibi temel bir sorunumuz var ise, esnek çalışmaya katılan tüm güçleri tartışmaların, üretimin, pratiğin bizzat öznesi haline getirmek, büyük bir önem taşımaktadır.

Araçları birbirinin yerine ikame etmemek ve aynılaştırmamak kaydıyla, esnek aracın öne çıkardığı gündemleri, kendi özgünlüğü içinde pratiğe, eyleme geçirebilmek de güçlerin dönüşümü açısından önemli bir yerde durmaktadır.

* "... Devrimci bir örgüt, kadro kazanmak için faaliyet örgütlemez; kitleleri harekete geçirmek, mevcut hareketi geliştirmek için uğraşır. Kadrolar ancak böyle bir faaliyet içinde kazanılıp dönüştürülebilir. Kısacası, güç olunduktan sonra politika yapılmaz, tersine politika yapılarak güç olunur..." (***Ümit Altıntaş, Kitle Çalışması Üzerine Notlar...***)

Kitle çalışması ve araçları, gençlik hareketini geliştirme bakışı ve ortaya konulan politika çerçevesinde, kuşatıcı bir müdahale ile örgütsel sonuçlar çıkartabilmeyi de hedeflemelidir. "Güç kazanma" açısından çift yönlü eksiklik olabilmektedir. Politikanın belirleyicini yadsımadan, bir yandan aracı amaçlaştırma, diğer yandan ise hedef güçleri farklı açılardan yeterince kuşatamama, aynı zamanda örgütsel müdahaleyi aynı güçlülükte yapamama sorunu ile karşı karşıya kalabiliyoruz. Bu nedenle çok yönlü kuşatma sorunu da ayrıntılı bir şekilde tartışılabilmek durumundadır.

***

Kuşku yok ki esnek araçlara ilişkin tartışmaları yeni deneyimlerle zenginleştirmek bir ihtiyaçtır. Olanaklarımızın sınırlı olmasına takılmadan, bugün, gençlik hareketinin önderlik ihtiyacını yerine getirmek için her türlü çabayı sergilemek büyük önem taşımaktadır.

Genç Komünistler

İnisiyatifli yerel örgütlerle...

(Baştarafı s.25'de)

olabiliyor. Bu bir kişi değil bir yerel örgüt de olabiliyor. İnisiyatifli olmak ile başına buyruk olmanın farklarını iyi anlayabilmek, bir bütünün parçası olunduğunu unutmamak gerekir.

Burada gösterilen eksik davranış da bizi bir kez daha partinin çizgisine uyum sağlanıp sağlanamadığına götürür. Yerel örgütlerimiz partinin çağrılarına yanıt vermek için, yürünmesi gereken yolu daha hızlı arşınlamaya başlamalıdırlar. Bunun için her bir yerel örgüt, buradaki her bir yoldaş partinin son süreçlerini, politikalarını, hedeflerini, iddialarını bir kez daha incelemeli ve özümsemelidir. Bu gözle kendinden başlayıp örgütün bütününe bir irdeleme gerçekleştirmelidir. Buradan çıkan eksikliklerin, zaafların, zayıflıkların üzerine gidilmelidir.

Partinin saflarındaki her bir kişinin birer kadroya dönüşmesi noktasındaki ihtiyaçlarının giderilmesi bakışıyla da hareket edilmelidir. Partinin kadrolaşma düzeyinin yükselmesi ile yerel örgütlerin güçlenmesi paralellik gösterecektir. Yeraldeki yoldaşlarımızın, ilişkilerimizin ihtiyaçlarını, eksikliklerini iyi gözleyen, güçlendirici ve ileriye taşıyıcı müdahale eden, denetleyen bir yaklaşım sonuç alıcı olacaktır.

K. E. Rüzgar

İnisiyatifli yerel örgütlerle partiyi güçlendirelim!

Bir partinin merkezi planda güçlenmesi, yerel düzlemdeki inisiyatif kapasitesine sıkı sıkıya bağlıdır. Yerel örgütlerimizin inisiyatifli olup olamama sorunu ise bizi kadro sorununu tartışmaya götürür. Yerel kadroların marksist-leninist çizgiye hakimiyeti, partinin teorik-politik birikimine sahip olması, partili kimliği ve partinin değerler bütününü özümsemesi, yerelde güçlü bir örgüt anlamına gelecektir.

Yerel bir örgüt her bakımdan merkezi besleme çabasıyla hareket etmelidir. Yereldeki her bir kadro teorik-politik, örgütsel olarak örgütü besleme ihtiyacını görmelidir. Örneğin okuma, eğitim çalışması süreçlerini bu bakışla ele almalıdır. Yerel örgütler bir gündemi tartışırken genel geçerliği içinde konudan bahsedip geçmemeli, konunun/saldırının ele alınabilecek, öne çıkabilecek yanlarını görmeli, araçlar geliştirme çabası içinde olmalıdır. Böylelikle yereli aşan bir çaba ortaya konacaktır. Yerelde etkin bir düşünsel çaba hem yereldeki etkiyi, hem yerel güçlerin konuya-çalışmaya vb. hakimiyetini artırmaktadır. Bu düşünsel ve pratik çaba merkezi de besleyecektir.

İnisiyatifin güçlenmesi için yerelin özelliklerine ve ihtiyaçlarına hakimiyet

Bir yerele güçlü bir örgütle müdahale yapılırsa, böylece yaygınlaşma ve derinleşme de sağlanır. Yerel bir örgütün inisiyatifli olabilmesi partinin çizgisine uyumla ne kadar bağlantılı ise, yerele hakim olmakla da en az o kadar bağlantılıdır. Yerelin özelliklerine, ihtiyaçlarına hakim olmak en belirleyici yandır. Zira çizgiye hakim olunsa da, politika özümsenmiş olsa da, yerelde nasıl uygulanacağı konusunda kafa açıklığı yoksa yol yürümek yine de zordur.

Yerel kadrolarımız/ örgütlerimiz yereli tanıma, yerele hakim olma konusunda sıkıntılar yaşayabiliyorlar. Bir alana girer girmez ilk yapılacak iş, sanayinin bölgedeki gelişme durumundan fabrikaların ekonomide ve sektörde tuttukları yere, bölgedeki işçi nüfusundan bölge insanının profiline, bölgenin sınıf mücadelesi deneyiminden işçilerin güncel birikimlerine kadar kapsamlı ve çok yönlü bir araştırmadır. Yerelin ihtiyaçları doğru belirlenmelidir. Bu belirleme çerçevesinde öncelikli hedefler, uzun vadeli hedefler saptanmalı ve yerelde yapılacak her iş bu hedeflere bağlılığı çerçevesinde ele alınmalıdır.

Fabrikalardan yerelin toplamına, ülke gündeminden dünyadaki gelişmelere kadar her şey gün be gün takip edilmelidir. Bir fabrikada veya yerelin toplamında işçileri, emekçileri etkileyen bir sorun açığa çıktığında refleks geliştirme, politik-pratik müdahale hattı belirlemek gerekmektedir. Bazen karşımıza bir gündem çıktığında (işten atılma, fabrikadaki yaşanan sorunlara karşı tepki, vb.) atıl kalabiliyoruz, bir adım atmak için beklemeci davranabiliyoruz, gündem arada kaybolup gitmiş olabiliyor ve biz çok önemli bir müdahale kanalını kaçırmış olabiliyoruz. Diğer bir yandan ülkede ve dünyadaki gelişmeleri yerelin gündemine taşıma, bundan da önemlisi bir gündemi yerelleştirebilme, bir kitle çalışması hattına dönüştürebilme bakışıyla hareket etmeliyiz.

İnisiyatifin güçlenmesi için güçlü ve donanımlı kadrolar

Yerel inisiyatif noktasında özellikle vurgulanması gereken önemli bir nokta var. İnisiyatifli olmakla bireysel davranmak arasında dağlar kadar fark vardır. Saflarımızda maalesef inisiyatifli olduğunu zannedip aslında bireysel bir dünyaya gömülmüş yoldaşlarımız da

(Devamı s.24'de)

Yeni dönemi kazanmak için...

Örgütlü kimliği güçlendirelim!

Partimizin uzun bir dönemdir yaptığı değerlendirmelerinde temel vurgu, yeni bir döneme girildiği üzerinedir. Böylesi bir süreçte partimizin hazırlığa verdiği önem çok açık bir dille ifade edilmektedir. Sonuçta, süreci karşılayacak ideolojik-politik donanım ve örgütsel mekanizmalar işlemezse, bahsedilen döneme hazırlanmak, süreci devrimci bir hareketlenmeye evriltmek görevi başarılamaz.

Partinin hazırlık süreci doğal olarak her bir kadronun ve örgütsel çalışmanın parçası olan her bir bireyin hazırlığını anlatmaktadır. Bu hazırlık süreci; marksist-leninist ideolojinin özümsenmesi, güncel politik süreçleri onun ışığında yorumlama yetisi, devrimci örgütü güçlendirecek potansiyeli yaratma alanında gelişmek demektir. Çünkü partinin onyılların birikim ve deneyimine yaslanılarak yaratılan kimliği henüz tüm parti güçlerine taşınamamış, dar bir sınırda kalınmıştır. Şimdi bu süreci hızlandırmak, partinin yeniden inşa sürecini yeni bir düzeye sıçratmak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Partinin tüm temel değerlendirmeleri ve açıklamaları da buna işaret ediyor.

Bugün karşı karşıya olduğumuz sorunların aşılamamasının nedenlerinden birine çubuk bükmek gerekiyor. Bu, örgütlü kimlik meselesidir.

Bugün devrimci saflarda hakim olan atmosferin geriliği, temel önemde olan örgütlü kimliğin önemini görmeyi zorlaştırabiliyor. Tasfiyeci savrulmaların yarattığı boşluklar dergi çevreciliği, liberal-laçka örgütlülükler üretiyor. Bu zayıflık bizim karşımıza doğrudan çıkmasa da, pratik sorunlar üzerinden en çok uğraştıran başlığa dönüyor.

Örgütlü kimliğin öneminin gözardı edilmesinin zemini nedir? Bu sorunun yanıtı, bugün partinin tartıştığı tüm diğer başlıklarla alakalıdır. Eğer idelojik-politik kimlik geliştirilmezse örgütlü kimlikte zaafiyet oluşur; örgütlü kimlik geliştirilmezse ideolojik-politik kimlik erozyona uğrar. Aradaki diyalektik bağ çok açık ortadadır.

Bugün çok yönlü bir mücadele hattını temel alan bir hareketiz. Günlük çalışma içerisinde yapılan tartışmalara bakıldığında, örgütlü kimliğin genelde önemi bilinse de, pratikte zayıflatılabildiğini görüyoruz. Bazı yoldaşlarımız kollektif bütünlüğün dışına çıkıp çalışmayı bireysel olarak yürütebiliyorlar. Partinin çizdiği hattın dışına çıkarak, "bana göre böyle olması gerekir", "siz bu gündemin önemini göremiyorsunuz" diyebiliyorlar, vb... Bunlar süreçlerin ilerlemesini sekteye uğratıyor, kollektif bir müdahalenin geliştirilmesini engelliyor. Direniş süreçlerine müdahale sırasında geri işçiler, bazı yoldaşlarımızın bireysel düşüncelerine dayalı tartışmalarına sığınarak kendi kimliklerini savunabiliyorlar.

Kollektif kimliğin dışına çıkmak esasta örgütün dışına çıkmaktır. Anlık tartışmalar üzerinden değerlendirmeler her zaman eksik kalacaktır. Birey örgütün temel bakışını özümsemedikçe vardığı sonuç sınırlı olacaktır. Bize göre olması gereken tanımlar "bana göre olması gerekene" dönüştükçe, bu tüm benliği sarar ve farklılaşma yaratır. Bu durumun oluşum nedenlerine baktığımızda, kişisel özgüvenin çok fazla önplana çıktığı, bir kibir zeminine döndüğü görülür. Oysa örgütlü kimlik, en başta parti içinde birey olarak eriyip bütünün bir parçası olmayı gerektirir.

Bu sorunun en çok yaşandığı ve tahribat yarattığı alan ise yoldaşlık ilişkileridir. Kendi değerlendirmelerini tek gerçek sayanlar, bunun üzerinden yoldaşlarını yargılamaya başlarlar.

Partinin değil kendi bakışları üzerinden yapılan her muhakeme, ilişkileri yıpratmakla kalmaz, kolektifin işlerliğini de çürütür. Sonrası kısır tartışmalara mahkum bir süreçtir.

Bir devrimci, partinin süreci değerlendirip doğru karar vereceğine güven duyulmalıdır. Bu tabii ki partiyi her türlü sorun ve saldırıya karşı uyarmak gerekmediği anlamına gelmez. Ama burada işaret edilen, örgütsel zeminler dışında yaşananlardır. Örgütlü kimlikteki her zayıflık bu durumu yaratır.

Bir devrimcinin kendini savunması için parti içi kanallar sonuna kadar açıktır. Partimizin bu konudaki pratiği yeterince bilinmektedir. Fakat bu bazı bireyler için istismar zeminine dönüşebilmektedir. Özellikle genç güçler nezdinde öne çıkarılması gereken vurgu, partinin birikim ve deneyimleri ışığında yarattığı kolektif değerlere sahip çıkılması gereğidir.

Partimiz tüzüğü üzerinden kendi bakışını en açık dille ifade etmiştir. Görev, hak ve sorumluluklar başlığı, örgütlü kimliğin gereklerini özlü bir biçimde ortaya koymaktadır. Tüzüğün tanımlamalarını kabullenmek, onun günlük pratikte uygulanma zeminlerini de yaratmak demektir.

Katılmasak bile, partinin kararlarını hayata geçirmek gerektiği bakışını hakim kılmak zorudayız. Parti ve örgütlü kimliği herşeyin önüne koymak, bu bakışı tartışmasız kabulle başlar. Sorumlu yoldaşların tüm uyarılarına rağmen kendi bildiğinde ısrar etmek yaşanan sorunlardan biridir. Bir eylemde, çatışma anında ya da bir kitle toplantısında bu sorun oldukça önemlidir. Sorumlu yoldaş birey olarak değil örgüt adına söz söylemektedir. Böyle bir durumda karara uymak tartışmasız bir kabul gerektirir. Buna uygun davranmadığımızda, niyetten bağımsız olarak kavgaya zarar veririz.

Habip yoldaşın tasfiyecilere karşı cezaevinden verdiği cevap da, örgütlü kimlik açısından son derece anlamlıdır. Örgütten kopukluk koşullarında örgütü sahiplenmek, yoldaştan öğrenilecek önemli bir derstir. Fakat en zor sınanma, günlük mücadele içerisinde örgütlü kimliğini korumaktır. Çünkü bu alandaki zaafiyet en çok gündelik pratik mücadele içerisinde baş göstermektedir.

Bunun içi boş bir bir sahiplenme ve bir emir-komuta zincirine tabiyet anlamına gelmediğini vurgulamak gerekir. Birey partiye karşı örgüt kanalları üzerinden tartışmasını sonuna sürdürebilir. Ama kitleler karşısında, yaşamın tüm alanlarında örgütlü davranmakla yükümlüdür. Kendi ikna olmasa, yanlış bulsa da, alınan kararlara uymak ve uygulatmak temel görevidir. Partimizin kimliği, parti içi demokrasiyi, eleştiri mekanizmalarını, bürokratik kastlaşmaya karşı hassasiyeti geliştirmiştir. Bu bilinçle disiplinin parçası olmak gerektiği vurgulanır. Komünist hareket ilk çıkışından bugüne, bunu birçok pratiğiyle kanıtlamıştır. Tasfiyecilerin örgütün dışına çıkış sürecinde olsun, Alaattin Karadağ yoldaşın yaşamını aktarırken olsun, hep öne çıkan örgütlü disiplin içerisinde parti içi demokrasi kanallarının kullanımının örnekleridir.

Yeni döneme hazırlanmak, esasta kendi içimizdeki engelleri aşmaya, çubuğu kendimize bükerek gelişmeye bağlıdır.

T. Yıldız

Örgütsel güvenlik...

(Baştarafı s.28'de)

denetim şarttır. Bu iradeyi göstermede zayıf davrananlar, böyle bir denetim mekanizmasını güvensizlik sayarak sorun edenler, ya iflah olmaz küçük-burjuvalardır ya da düşmanın bilinçli ajanları...

Elbette partimizde böylelerinin kendilerini kolayca ifade edebilecekleri zeminler yoktur ya da istisnadır. Fakat kimi yoldaşlar şahsında yaşanan sorunları, denetim mekanizmalarının zamanla gevşeyip zayıfladığının bir göstergesi olarak ele alıp değerlendirmek gerekir. "Devrimci örgüt yaşamsaldır!" tespitinde bulunan partimiz, tüm parti örgütlerine ve militanlarına örgütsel güvenlik konusunda döne döne önemli uyarılar yapmaktadır. Bu davanın taşıyıcısı olarak bizler kurallı, ilkeli ve disiplinli bir örgütsel yaşamla bu çağrıya en üst düzeyde yanıt verebilmeliyiz.

E. Marş

Örgütsel güvenlik üzerine

Örgütsel güvenlik, sermaye diktatörlüğü altında mücadele yürüten her devrimci örgüt için varlık yokluk sorunudur. Bugüne kadar verilen mücadelelerin tüm deneyimleri bunun böyle olduğunu birçok kez kanıtlamıştır.

İktidara sahip olan burjuvazi işçi sınıfını ideolojik, siyasal ve kültürel olarak denetim altında tutmaya çalışırken, onun öncülerini ise fiziken yok etmeye çalışır. Sınıfa ve onun öncüleri komünistler ile devrimcilere yönelik bu saldırı aynı zamanda kendi düzenini devam ettirebilmesinin temel koşuludur.

Sermaye iktidarını yıkarak sosyalist bir düzen kurma iddiasıyla mücadele eden komünistler, bu hedefleri gereği var olan düzenin sınırlarını aşarlar ve sermaye iktidarının denetim mekanizmalarının dışında konumlanırlar. Bu, tarihin onların omuzlarına yüklediği görevi layıkıyla yerine getirebilmeleri için gereklidir. Yürüttükleri bütün çalışma bu temel üzerinden gelişmek ve güçlenmek zorundadır. Faşizan bir sınıfın diktatörlüğü altında tümüyle açıktan bir konumlanış, deneyimlerin de gösterdiği gibi, ya ona boyun eğmeyi, ya da ezilip yok olmayı getirmiştir.

Bu konuda partimizin bakışı nettir, pratiği de bu yönde derinleşmeye devam etmektedir. Ancak günlük faaliyet içerisinde güvenlik konusu, bu doğrultuda kurallı, ilkeli bir devrimci faaliyetin örgütlenmesinin önemi kimi yoldaşlarımız tarafından zaman zaman gözardı edilmektedir. Partimizin bu konuda yaptığı uyarılar, aktarılan bazı deneyimler, düşülen kaba hatalardan çıkarılan sonuçlar bunu göstermektedir.

Bu tür hatalar güvenlik konusunun devrimci bir örgütte ne anlam ifade ettiğinin yeterince kavranamadığı ya da yeterince dikkate alınmadığının göstergesidir. Bu konuda gerekli hassasiyeti ve titizliği gösterememenin ya da rehavete kapılmanın reformist eğilimleri besleyeceği de unutulmamalıdır.

Elbette konunun öneminin kavratılması tek başına sorunun çözüleceği anlamına gelmiyor. Çünkü aslolan, bilinen şeyin aynı kuvvetle pratikte de uygulanabilmesidir. Yani söz ve eylem birliği ilkesinin, konunun önemi de gözönüne alındığında, daha kesin ve kuvvetli bir şekilde hayat bulmasının sağlanmasıdır. Bu da iki yolla sağlanır. Konunun önemi gereği parti gündeminde sürekli işlemek, böylece parti güçlerinin sistematik bir şekilde eğitilmesi. Bununla birlikte, ilkeli ve kurallı bir yaşamın gereklerinin ilgili organ ve birimlerde sıkı bir denetime tabi tutulmasını sağlamaktadır.

Partimizin bu konudaki hassasiyeti ve müdahaleleri biliniyor. Yapılması gereken, merkezi olarak gerçekleştirilen bu müdahalelerin aynı kuvvette yerel önderlikler ve alta doğru tüm örgütler üzerinden gerçekleşmesidir. Zira sorunun somutlandığı alan tam da yerellerdir. Partimizin bu konudaki bakışının ve toplam deneyimlerinin tüm yoldaşlarımıza aktarılmasının sorumluluğu bölge örgütlerindedir. Gerçekleşen organ toplantılarında güvenlik konusu temel bir gündem maddesi olarak ele alınabilmeli, bileşenin pratiği üzerinden tartışmalara, böylece ideolojik ve pratik eğiimin konusu konu olabilmelidir.

Yanısıra kolektif denetim tamamlayıcı halkadır. Lenin "güven iyidir ama denetim daha iyidir" der. Bizler de, varlık yokluk sorunu olarak gördüğümüz ve önemsediğimiz bir konuda işlerin nasıl gittiğini sadece yoldaşlarımızın iradesine bırakan bir yaklaşım içerisinde olamayız. Elbette yoldaşlarımıza tam bir güven duyarız, ama belirlenen kurallara ve ilkelere uygun bir pratiğin gerçekleşip gerçekleşmediğini karşılıklı bir denetime tabi tutmamız gerekir. Zira istediğiniz kadar kurallı ve ilkeli bir yaşama sahip olun, ortada işleyen bir denetim mekanizması yoksa hiçbir şey güvence altında değildir. Yine, söz ve eylem birliği dediğimiz ilke her yoldaşımızda aynı kuvvette gerçekleşmediği oranda, bu

(Devamı s.27'de)

Pratik faaliyetlerden...

Selam olsun partimizin 13. yılına!

Dünya her yönüyle farklı bir sürece doğru ilerliyor. Bir yanda emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı derin ekonomik buhran, diğer yanda emperyalistler arası kızışan hegemonya savaşı ve bütün bunların içerisinden ortaya çıkan kitle mücadeleleri... Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da diktatörlerin tahtlarını yerle bir eden halk isyanları, bizzat emperyalist metropollerde gelişen ve militan direnişler halini alan sınıf mücadelesi. Bütün bunların toplamı partimizin "bunalımlar, savaşlar ve devrimler" dönemi tespitinin güncel yansımalarını oluşturuyor. Partimiz, marksist-leninist dünya görüşünün berrak bilinci ve içerisinden geçtiğimiz tarihsel sürecin somut verileri ışığında günün görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye çalışıyor.

"Devrimci örgüt yaşamsaldır!" şiarı partimizin örgütsel adımlarının yönü ve tasfiyeci cereyana karşı yükselttiği bayrağın parolası olurken, *"Parti, sınıf, devrim!"* şiarı tüm çalışmalarımızın ana ekseni durumundadır. İçerisine girdiğimiz dönemin çözücü halkası işçi sınıfı ile devrimci partinin organik birliğidir. Tarihsel deneyimler ile yakın zamanda Ortadoğu halklarının gerçekleştirdiği ayaklanmaların paha biçilmez deneyimlerinin ortaya çıkarttığı biricik gerçek budur.

Partimiz marksist-leninist ideolojik bakışı ve programıyla, buna uygun örgütsel yapısı ve pratiğiyle, devrimci proleter kültürü ve değerleriyle işçi sınıfının devrimci önderlik boşluğunu doldurma ve devrime hazırlık güncel çabasıyla yolunu yürümektedir. Esenyurt'tan komünistler olarak partimizin yol göstericiliğinde illegal devrimci yeraltı örgütümüzü güçlendirme, sınıfı partiye kazanma hedefi doğrultusunda adımlarımızı güçlendiriyoruz. Kesintisiz bir devrimci pratik ile Esenyurt'un işçi ve emekçilerine sesleniyor, devrimin ve sosyalizmin şiarlarını kitlelere taşıyoruz. İllegal materyallerimizle devrimin güncelliğini haykırıyor, sanayi havzalarını, fabrika duvarlarını, emekçi mahallelerini kızıl sloganlarımızla donatıyoruz. Yasal araçların bile neredeyse kullanılmadığı bir dönemde partimizin adını, amblemini, şiarlarını bölgemizin dört bir yanında kızıl bir bayrak gibi dalgalandırıyoruz.

Partimizin 13. mücadele yılını aynı coşku ve kararlılıkla gerçekleştirdiğimiz faaliyetimizle selamladık. Fabrika duvarlarından emekçi mahallelerine, ana caddelerden sokaklara kadar birçok noktayı ***"Sınıfın ve devrimin partisi TKİP 13. yılında!", "Parti, sınıf, devrim!/TKİP"*** şiarlı afişlerimizle donattık.

Yine aynı dönemde, partimizin devrimci direnişçi kimliğinin militan bir temsilcisi olmuş, illegal devrimci pratiğimizin kararlılığını ve sürekliliğini dostun-düşmanın gözleri önünde kanıtlamış ve bu uğurda çatışarak şehit düşmüş yoldaşımız Alaattin Karadağ'ın devrimci anısını afişlerimizle selamladık. Esenyurt-Avcılar'ın polisleri tarafından sokak ortasında alçakça katledilen Alaattin yoldaşın resminin ve büyük puntolarla isminin yazdığı ***"Kavgamızda yaşıyor!"*** şiarlı TKİP imzalı afişlerimizi, başta yoldaşımızın katledildiği 4. sokak olmak üzere birçok noktada kullanarak, uğruna tereddütsüz ölünecek davamızın kararlılıkla yoluna devam ettiğini haykırdık.

Esenyurt'tan Komünistler

Partimizin özgür sesini kitlelerle buluşturuyoruz!

Ekim Devrimi'nin 94., yeni Ekimler'in Parti'si TKİP'nin kuruluşunun 13. yılını kutluyoruz.

Faşist sermaye iktidarı işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere karşı gemi iyice azıya alarak saldırılarına yenilerini eklemeye devam ediyor.

Temel tüketim maddelerine yaptığı zamlarla, çalışma yaşamına yönelik yürüttüğü saldırılarla işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çevirmeye devam ediyor. Saldırılara karşı direnen, boyun eğmeyen işçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçler ise ya gözaltına alınıyor, tutuklanıyorlar ya da devletin kolluk güçleri tarafından vahşi terörle boğulmaya çalışılıyor.

Sermaye devletinin saldırganlık ve teröründen Kürt halkı ve siyasi temsilcileri de paylarına düşeni alıyorlar. Mazlum Kürt halkının en demokratik hak arayışına bile ırkçılık ve şovenizmle cevap veriliyor. Kürt siyasetçileri, aydınlar ve akademisyenler tutuklanırken, kirli savaş derinleştirilerek imhacı inkarcı çizgi sürdürülüyor.

İçerde yürüttüğü azgın sömürü ve saldırganlık politikalarını dışarda emperyalizmle daha ilerden bütünleşme çabası tamamlıyor. Ülke topraklarını yıllardır emperyalizmin ileri karakoluna çeviren işbirlikçiler, ortaya koydukları yeni icraatlarla kardeş haklara karşı yeni suçlar işlemeye devam ediyorlar.

Bu topraklarda mücadele yürüten komünistler olarak, dünyada ve ülkemizde işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara yönelik baskı sömürü ve saldırganlığın arttığı bir süreçte iki anlamlı tarihi birden kutluyoruz. Birincisi, insanlık tarihinde yeni bir

çığır açan Ekim Devrimi'nin yıldönümü. İkincisi ise bu topraklarda küçük-burjuva sosyalizmine karşı proletarya sosyalizminin kızıl bayrağını yükselten yeni Ekimler'in partisi TKİP'nin kuruluş yıldönümü.

Biz komünistler içinden geçtiğimiz sürecin omuzlarımıza yüklediği sorumluluğun bilinciyle işçi sınıfı ve ezilen tüm halkları partimizin kızıl bayrağı altında sosyalizm mücadelesini yükseltme çağrımıza devam ediyoruz. Partimizin özgür sesini,emekçi mahallelerinde, sanayi havzalarında, ana yollarda, servis geçiş güzergahlarında, duvarlar, köprüler, direkler vb. yerlerde kullanarak işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyoruz.

Partimizin bu vesileyle çıkarmış olduğu "***Parti, sınıf, devrim! TKİP***" ile "***Sınıfın ve Devrimin Partisi TKİP 13. Yılında!"*** şiarlı büyük boy afişlerimizi bölgemizde yaygın bir faaliyetle kullandık. Yanısıra, iki yıl önce Esenyurt'ta parti faaliyeti yürütürken polis tarafından alçakça katledilen Alaattin Karadağ yoldaşın mücadelemizde ölümsüzlüğünü haykıran ***"Alaattin Karadağ kavgamızda yaşıyor! TKİP"*** şiarlı afişimizle bölgemizi donattık.

Küçükçekmece'den Komünistler

"Parti, sınıf, devrim!"

Bir bütün olarak savaşlar ve yıkımlarla sarsılan dünya yeni bir devrimler döneminin eşiğinde. Kapitalist sistemin açlığa, yoksulluğa ittiği milyonların isyana durduğu, başkaldırdığı günlere giriyoruz. Kitlelerin bu devrimci isyanı elbette sosyalizm bilinci ile bütünleşecek ve işte o zaman yeni Ekimler ile yeryüzü bir kez daha sarsılacaktır.

Bu bilinçle hareket eden komünistler olarak devrimin gücünü örgütlemek, sınıfı parti ve devrim davasına kazanmak için Ankara'da kesintisiz bir şekilde faaliyet yürütüyoruz. Biliyoruz ki, işçi sınıfı devrimci partinin önderliği altında barbarlığa karşı birleştiği ve savaştığı koşullarda önünde hiçbir güç duramayacaktır.

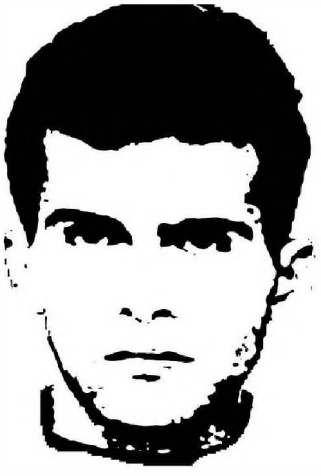
Ankara'dan komünistler olarak sınıf ile partinin buluşmasını hızlandırmak, devrime adım adım yürümek için pek çok araçla çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bu çerçevede son olarak partimizin 13. mücadele yılını ve büyük Ekim Devriminin 94. yıldönümünü selamlayan bir afiş pratiği gerçekleştirdik. Yoğunluklu olarak Sincan OSB'de çalışan işçilerin oturduğu mahallelere ve işçi servis güzergahlarına TKİP imzalı ***"Parti, sınıf, devrim!", "Sınıfın ve devrimin partisi TKİP 13. yılında!"*** şiarlı afişlerimizi yaptık. Yine partimiz, şiarlarıyla Mamak'ta ve Batıkent'teki pek çok emekçiyle buluştu. Bu bölgelerin emekçi mahallelerinde ve merkezi noktalarında parti afişleri kullanıldı.

Böylesi bir tarihsel dönem içerisinde ***"Güne yüklenmek ve devrime hazırlanmak!"*** bakışı ile yürüttüğümüz devrimci yeraltı faaliyetinin paha biçilmez öneminin farkındayız. İki yıl önce bu bilinci kuşanarak şehit düşen Alaattin Karadağ yoldaşı bir kez daha buradan saygıyla anıyor, toprağa düşerken bizlere devrettiği bayrağı Ankara sokaklarında dalgalandırmaya devam ediyoruz.

Ankara'dan Komünistler

Katledilişinin 2. yılında Alaattin yoldaşın anısına...

Yaşamı ve ölümü mücadelemize ışık tutuyor!

Öyle inançlı yaz ki onu,
ne silmek mümkün olsun,
ne saklamak gün ışığından.
Yıksalar bile yazdığın duvarı,
yine de okunsun boşlukta.
Geçsin bakışlardan ellere,
ellerden duvarlarına bütün sokakların.

Yaşamınızdaki sahip olduğunuz tek şeyi, işgücünüzü satabilmek için fabrikalara koyulurken ne kadar çok aşındırdınız bu sokakları. Yazın bunaltan sıcağında, kışın ayazında servis beklediniz. Uzun mesai saatlerinden sonra, karanlıkta yorgun ve sessizce yürüdünüz.

Fabrikalara, atölyelere akan yoğun emek ve alınterinin kaynağı olan bu sokaklar her bir işçi ve emekçi ailesi kadar açlık ve yoksulluk barındırıyor. Küçücük işçi evleriyle çevrili sokakların hemen yanında kocaman, kirli dumanlarıyla işçi öğüten fabrikalar başlıyor. Emekleri bütün dünyayı döndürmeye yeterken ve koca koca fabrikaları çalıştırabilirken, bu küçücük evlerini döndüremeyen işçiler yaşıyor bu sokaklarda. Kocaman nasırlı elleriyle fabrikalar, köprüler, evler inşa ederken kutu gibi evlere kira ödeyen, bütün yaşamları boyunca çalışıp devasa zenginlikler üretirken hiçbir şey elde edemeyip sefaletle yaşayan işçi ve emekçilerin sokakları buralar.

İşçilerin bilinmeze gider gibi düştüğü bu sokaklar, her gün içerisinde fiziksel ve bilinç olarak eritildikleri fabrikalara çıkıyor. Her geçen gün büyüyen fabrikalar gözlerin netliğini, ellerin gücünü, vücudun şeklini, sağlığı ve insanlığı biraz daha eksiltiyor. Kaç işçi sabah sağlam gittiği işten kolunu, bacağını kaybederek gelmiştir bu sokaklara, kaçı bir daha geri dönememiştir...

Acı ve ezilmişliğin döşendiği, çürüme ve yozlaşmanın dayatıldığı, çileli ve esaret altına alınmış yaşamların geçtiği bu sokaklar aynı zamanda isyanın ve kavganın sokaklarıdır. Bu sokaklar kopan her parmağın, ölen her işçinin, insanlığından uzaklaştırılıp yozlaştırılan her yaşamın kaydının tutulduğu ve hesabının sorulduğu yerlerdir.

İşte Alaattin Karadağ yoldaş devrimci bir işçi olarak, bu sömürü düzenine karşı sosyalizm alternatifini yükseltirken şehit düşmüştür bu aynı sokaklarda. Kapitalist sistem altında ezilen işçi sınıfının bilinçli bir neferi olarak, sınıfı devrime örgütleme bilinciyle hareket etmiştir. Partiyi işçi ve emekçilerle buluşturmuştur. Bu amaçla çıktığı devrimci bir pratikte sermayenin kolluk güçleriyle karşılaşmış, düşmanın karşısında nasıl durulması gerekiyorsa öyle durmuş ve alçakça katledilmiştir.

Bizler Alaattin Karadağ'ın katledilişinin 2. yılında yine bu sokaklardayız. Fabrikalarda kanımızı içen patronlardan, biz işçi ve emekçilerin hayatını köleleştiren sermaye düzeninden hesap soruyoruz. Kentin sokaklarını, Alaattin yoldaşın uğruna hayatını feda ettiği davanın çağrısıyla özgürleştirmeye devam ediyoruz.

Biliyoruz ki, bu sömürü ve kölelik düzeni bu sokakların derinliklerinde filizlenen, yeraltı nehirlerinde büyüyen kavgamızla yıkılacaktır. Yaşamı bizlere örnek olan yoldaşın ölümü de sosyalizm mücadelemize ışık tutmaktadır.

Ankara'dan bir yoldaşı